

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 5. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Çalışma Raporu**

Aralık 1985

**TKP MK Genel Sekreteri
Haydar Kutlu Yoldaşın
MK 5. Plenumunda Okuduğu
Politik Büro Çalışma Raporu**

Aralık 1985

TKP Yayınları

İÇİNDEKİLER

1- TKP Merkez Komitesi'nin Duyurusu (7 Aralık 1985)	5
2- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu Yoldaşın MK 5. Plenumunu Açış Konuşması	7
3- TKP MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu Yoldaşın MK 5. Plenumunda Okuduğu Politik Büro Çalışma Raporu	19
-Özal Hükümeti İki Yılda Ülkeyi Uçurumun Eşiğine Getirdi	21
-Sosyalist Ülkeler Yeryüzünde de, Gökyüzünde de Silahlanma Olmasın Barış Olsun İstiyorlar	28
-SİA Feshedilmeden Tehlike Savuşturulamaz	32
-Rejim Eskiye Oranla Daha Zayıf, Demokrasi Güçleri Daha Güçlüdür	32
-Önde Duran Görev: Demokratik Muhalefetin Kararlılık Kazanması, Geniş Yığınların Politik Savaşına Çekilmesi, Yığın Eyleminin Yükseltilmesi	43
-Demokrasi Tartışması ve Partimizin Yaklaşımları	50
-Demokrasiyi Kazanmanın Yolu	57
-Parti Çalışmasını Hızlandırmak, Parti Politikasını Yığınlara Maletmek için	61
4- MK 5. Plenumunun Halkımıza Çağrısı: ABD ve Diktatörlük Durdurulmalıdır!	65

Herausgeber
ERMIS Verlag
Postfach 10 10 16
43 ESSEN 1

Offset Druckerei
B. Ronnes
4190 Kleve

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ'NİN DUYURUSU

Türkiye Komünist Partisi Merkez Komitesi 5. Plenumu toplandı. Plenum, MK Genel Sekreteri Haydar Kutlu yoldaşın okuduğu Politik Büro Çalışma Raporu'nu görüştü. Dünyadaki ve ülkemizdeki son gelişmeleri ele aldı. 4. Plenum kararlarının uygulanmasını gözden geçirdi. TKP'nin 65. Kuruluş Yıldönümü'ne ilişkin çalışmaları değerlendirdi ve yeni kararlar aldı.

TKP MK 5. Plenumu çalışma ve kararlarında "Barış ve Demokrasi Savaşımında parti politikasının daha hızlı ve enerjik yaşama geçirilmesi ve parti çalışmalarının her alanında söz ile iş arasında daha yüksek bir uyum sağlanması" ana düşüncesini temel aldı.

4. Plenum'dan bu yana geçen sürede "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP" hedefine ulaşma olanaklarının arttığını saptayan TKP MK 5. Plenumu, bu doğrultudaki çalışmaları daha da hızlandırmak için:

- Bir yıl kadar bir süre içinde Parti Ulusal Konferansı'nın toplanması kararını aldı,

- Konferansa hazırlık sürecinde; bütün parti çalışmalarında aktifliği artırmak, ideolojik düzeyi ve parti politikasının özümsemesi ve yığınlara maledilmesi düzeyini yükseltmek, 5. Kongre'den bu yana alınan kararları daha tam yaşama geçirmek, her kademede parti yöneticiliğini güçlendirmek, kolektif çalışma ve denetim düzeyini yükseltmek hedeflerine ulaşmak için gerekli önlemleri saptadı,

- Halkımızın iş, ekmek ve özgürlük savaşımını yükseltmek için

düzenli politik kampanyalar örgütlenmesini karar altına aldı,
– Partinin yığınlar içindeki ve yığın hareketinin çeşitli kollarındaki çalışmalarının güçlendirilmesi için gerekli önlemleri saptadı.

TKP MK 5. Plenumu ülkemizi savaş tehlikesinden uzaklaştırmak, tüm komşularımızla barış içinde yanyana yaşamak ve uluslararası durumun iyiye doğru dönmesine katkıda bulunmak için yapılması gerekenleri, barış, ulusal güvenlik ve ulusal egemenliğin korunmasına dayalı bir dış politika anlayışı üzerine TKP'nin görüş ve istemlerini saptayan bir belgeyi kamuoyuna açıklanmak üzere onayladı.

Plenum, Sol Birlik'in Kasım ayı başındaki üst düzey toplantısının sonuçlarını görüşüp onayladı ve bu toplantıda alınan kararların yaşama geçmesi için TKP'nin üzerine düşen görevleri saptadı.

TKP MK 5. Plenumu halkımızı, bütün ulusal güçleri "ABD ve Diktatörlük Durdurulmalıdır!" başlıklı bir çağrıyla seferber olmaya çağırdı.

7 Aralık 1985

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN MK 5. PLENUMUNU AÇIŞ KONUŞMASI

Değerli yoldaşlar,

TKP Merkez Komitesi 5. Plenumu'nu açıyorum.

Her tür sömürü, baskı ve ezgiden kesin kurtuluş demek olan sosyalizm ülküsü için savaşan bizler bugün, aynı zamanda insanlığın yaşamını devam ettirebilmesinin sorumluluğunu yüklenmiş durumdayız. Öyle bir dünyada yaşıyoruz ki, gerçekten "ya hep beraber yaşayacak, ya da hep beraber yokolacağız". Bu nedenle şimdi tüm dünyanın gözleri Cenevre barış görüşmelerinin sonrasındaki gelişmelerdedir. Gelişmeler ne olursa olsun, bu yol barış mücadelesinin daha da yükselmesini getirecektir. Gorbacov yoldaşın Paris'de açıkladığı Sovyetler Birliği'nin yeni barış önerileri ve bu yöndeki somut adımları, tüm dünyaya olduğu gibi bize de barışı koruma konusunda sorumluluklarımızı tekrar hatırlattı. Ama daha önemlisi, ne yapmamız gerektiği konusunda açık yol gösterdi.

Gerçekten ne yapmalıyız, nasıl yapabiliriz? Raporumuzda Sovyetler Birliği'nin bu öneri ve girişimleri ele alınmıştır. Bunları tekrarlamayacağım. Ama şu noktalara dikkat çekmek istiyorum: Herşeyden önce Sovyetler Birliği ABD'yi beklemeksizin tek yanlı aldığı önlemlerle, hem tehlikenin büyüklüğünü göstermiş, hem de barışı korumak için artık söze değil işe, somut adım atmaya gereksinim olduğunu anlatmıştır. Şimdi aklı başında herkes çok daha iyi görebilir ki, Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülkelerin barış isteği bir propa-

ganda değildir. Dünya barışı için bunca zamandır özveri gösteren Sovyetler Birliği ve diğer sosyalist ülke halkları elbette barışı gerçekten istiyorlar. Çünkü en fazla barışçı bir dünyada onların çıkarları var. Bilimsel-teknik devrimin sonuçlarından en fazla onlaryararlanabilecek durumdadır.

Söz konusu öneri ve girişimlerin bizce yarattığı en önemli etki, nükleer savaş tehlikesinin büyüklüğüne rağmen barış için mücadeleye kazandırdığı iyimserliktir. Nükleer savaşın sonuçları düşünülmeyecek ölçüde korkunçtur. Ama insanlar yalnız korku motifi ile harekete geçmezler. Hatta çoğu kez korku yalınlığı, hareketsizliği de doğurur. Yığınlar gerçekleşebilir hedefler için ileri atılırlar. Sovyetler Birliği'nin barış girişimleri ise, eğer Reagan yönetimi sorumluluk duygusu ile hareket ederse, nükleer bir savaşı önlemenin mümkün olduğunu göstermiştir.

Sovyetler Birliği topraklarında nükleer silahlar bulunmayan ülkelere karşı hiçbir zaman bu silahları kullanmayacağını ilan etmiştir. Sofya'da toplanan Varşova Antlaşması Örgütü üyesi devletlerin toplantısında sosyalist ülkeler, SSCB'nin bu tutumuna onay verdiler. Bu demektir ki, şimdi her ülke, her örgüt ve hatta tek tek her insan kendi ülkesinin geleceğine sahip çıkma ve dolayısıyla dünya barışı için inisiyatif kullanma olanağına sahiptir.

Nitekim bugün Reagan politikasının bir avuç ve gittikçe azalan yandaşları dışında hemen her ülke kendisini nükleer savaş alanının dışında tutmaya çalışıyor.

Ya ülkemiz ne durumdadır? 12 Eylül darbesinden sonra Dışişleri Bakanlığı, Milli Savunma Bakanlığı ve Genel Kurmay Türkiye ile ilgili NATO stratejisinin değişmesi için ABD'ye başvuruda bulunmuşlardı. Bu raporda "Türkiye artık bir kanat ülkesi değil, cephe ülkesidir. Yalnızca Avrupa cephe değildir. Bu nedenle bize silah yardımı artırılmalıdır" demişlerdi. Bugünlerde ise ABD ile SİA anlaşmasının uzatılması görüşmelerinde hükümet, Türkiye'de bulunan üsler nedeniyle riskin arttığını, bu riske karşılık daha fazla yardım yapılması, daha fazla silah verilmesi gerektiğini ileri sürüyor. Bu iki somut gerçek ülkemizin içine itildiği tehlikenin büyüklüğünü gösterdiği gibi

bu, rejimin izlediği rezilce uşaklık politikasını, vatana ihanet politikasını da en çarpıcı biçimde açıklıyor.

Öte yandan iki eski başbakanın raporumuzda yer verdiğimiz açıklamaları da çok önemlidir. Açıkça ifade ediyorlar ki, ABD ülkemizin iç işlerine pervasızca karışabiliyor. Kendisine evet demiyen hükümetleri düşürebiliyor.

Şimdi de şu gerçekleri hatırlayalım: 1958'de Lübnan'a çıkartma yapan Amerikan askerleri İncirlik ve Balıkesir üslerinden kalktılar. 1960'da Sovyetler Birliği üzerinde casusluk uçuşları yapan U-2 uçağı yine İncirlik üssünden havalanmıştı. 1970'de Filistin halkının savaşını ezmek amacıyla "uzmanlar" ve silah göndermek için Türkiye'deki Amerikan üsleri ile Amman arasında hava köprüsü kuruldu. 1980'de ABD'nin başarısız kalan "Tahran'daki rehinelere kurtarma" operasyonu için İncirlik üssü kullanıldı. Ve son olarak 1983'de Amerikan askeri piyadeleri Lübnan'a çıkartma yaptığı zaman da İncirlik üssü asker ve malzeme taşıyan bir merkez olarak kullanıldı.

Bu keskin gerçekler neyi dile getiriyor? Birincisi, ülkemiz için barış sorunu yalnızca genel anlamda bir dünya savaşı sorunu değildir. Savaş bizim için çok daha yakın bir tehlikenin adıdır. Barış sorunu bizim için herşeyden önce Türkiye'nin dünyadaki yeri ile bağlı bir konudur. Başka deyişle Türkiye'nin dış politikası sorunudur. İkincisi barış, demokrasi ve halkımızın sosyal ilerleme sorunları birbiriyle içiçe geçmiştir. Ülkemizin hiçbir sorunu artan dış faktörün önemi hesaba katılmadığı durumda anlaşılamaz. Bu nedenle bugün çok daha açık görülebilir ki, ülkemizin halkımızın kurtuluş yolu barış ve ulusal demokrasi yolundan geçiyor.

Bu yol enternasyonalist karakterimize ve uluslararası görevlerimize de uygun düşüyor. Biz cesaretle söylüyoruz ki, bu rejimi bile eğer ABD emperyalizmine kölece bağımlılıktan caydırabilir ve realist bir politikaya döndürebilirsek, bölgemizde ve dünya ölçüsünde yumuşamaya hizmet edebilir ve halkımızı savaş tehlikesinden uzaklaştırabiliriz. Ama hayallere de kapılmaya gerek yok.

Tüm söylediklerimizden çıkan sonuç şudur: Ülkemiz için barış mücadelesinin somutlandığı alan, bu mücadelenin somut içeriği,

dış politikada köklü bir değişiklik için mücadeledir.

ABD emperyalizmine tek yanlı bağımlılık ilişkisi içinde olmayan her devletin kendi ulusal çıkarları ve ulusal güvenlik anlayışına dayalı ve başta komşularıyla olmak üzere uluslararası ilişkilerinin belirlediği bir dış politikası vardır.

Türkiye Atatürk dönemindeki barışçı dış politikadan adım adım uzaklaşmıştır. 12 Eylül öncesinde bile emperyalizm yanlısı olmakla birlikte NATO içinde manevraya dayalı ve şimdikine göre realist bir dış politika vardı. 12 Eylül darbesinden sonra dış politikada köklü bir dönüş yapıldı.

Ulusal güvenlik anlayışına dayalı dış politika terkedilerek ABD'nin "güvenlik" doktrinine bağlandı. Bunun anlamı, bundan böyle Türkiye kendi ulusal çıkarlarının değil, ABD'nin çıkarlarının bekçisi olacaktı.

Bu değişiklik, ABD ile bağımlılık ilişkilerinin derecesinde bir değişiklik, yani basit bir şey değildir. Bunun ne kadar vahim olduğunu anlamak için ABD'nin özellikle Ortadoğu stratejisinin ana noktalarını hatırlamak gerek.

Sosyalist dünya sisteminin artan gücü ve etkisi karşısında ABD emperyalizmi daha esnek, bölgelere göre ayrıntılandırılmış stratejiler geliştiriyor. ABD'nin Ortadoğu'ya verdiği rolün önemi gitgide artıyor. Başlıca politikası anlaşmazlıkları tımandırmaya, gerginlikleri artırmaya, bundan yararlanarak bölgede askersel varlığını artırmaya, saldırganlık unsurlarını güçlendirmeye ve bölgedeki ülkelerin askersel ve politik olarak iç işlerine karışmaya dayanıyor.

ABD'nin bölgede NATO'nun etki alanını resmen genişletme çabaları başarılı olmadı. Buna rağmen ABD bölgedeki ülkelerle tek tek "Savunma İşbirliği Anlaşmaları" imzalayarak, bu ilişkilere Batı Avrupa emperyalist devletlerini de katarak fiilen NATO'nun etki alanını genişletiyor.

Diğer yandan ABD, yıkılan CENTO'nun yerine henüz resmen yeni bir pakt oluşturmayı başaramadıysa da, ilan edilmemiş askersel-politik paktlar kurma peşindedir. Tüm bu çabalarının amacı bölgede askersel-politik varlığını güçlendirmek ve bu ülkelerle Sovyet-

ler Birliği'ni saracak bir saldırı kuşağı yaratmaktır.

ABD, Pakistan, Türkiye, Mısır ve Suudi Arabistan'la ilişkilerinde bu amaçlarına önemli ölçüde varmış, bu ülkelerle ilan edilmemiş gerici bir askersel-politik paktın ilk adımlarını atmıştır. Söz konusu ülkelerde ABD'nin askersel-politik varlığı olağanüstü artmıştır. Şu anda yalnız ülkemizde 20 bin ABD askeri vardır.

Açıkça görülebilir ki, Türkiye bugün egemenlik haklarını ve ulusal çıkarlarını korumayı temel alan bir dış politikaya sahip değildir.

Dış politikamızın dayanması gereken ulusal güvenlik anlayışının temel ilkeleri neler olmalıdır?

Merkez Komitemize tartışılıp karara bağlanmak üzere sunduğumuz tezler bunları sıralıyor: Ama özü şudur: Her ülkenin ulusal güvenlik anlayışı kendi özgül koşullarına dayanır. Türkiye Sovyetler Birliği ile en uzun sınıra sahip bir ülke, Asya'yı Avrupa'ya bağlayan, Ortadoğu'daki zengin petrol yataklarına uzanan bir köprübaşı, bölge ülkeleri içinde nüfus, yüzölçümü ve kapitalizm gelişkinliği bakımından en büyük ülkedir. NATO içinde asker sayısı bakımından ikinci sırada gelen bir ülkedir.

İşte sunduğumuz tezler böyle bir ülkenin ulusal güvenlik anlayışının ne olması gerektiğini ortaya koyuyor. Eğer Türkiye uluslararası ilişkilerde onurlu, egemenlik ve bağımsızlık haklarına sahip bir ülke olarak yerini alabilirse bölgemizde barışın korunması, silahlanmanın azaltılması, yumuşamanın sağlanmasında son derece önemli bir rol oynayabilir.

Biz NATO'dan çıkmak gibi köklü istemlerimizi elbette terketmiyoruz. Ama bugün ülkemizi doğrudan ilgilendiren bölgemizdeki tehlikeli gidişi önlemek için, hem ülkemiz içindeki, hem bölgedeki daha geniş güçlerle birlikte hareket edebilmemizi sağlayacak bir politika izlemek gerekiyor. Böyle bir politika, ABD'nin başta askersel-politik alan olmak üzere ülkelerin içişlerine karışmasının önlenmesi, bölgedeki anlaşmazlık noktalarında gerginliği artırmama ve giderme, Sovyetler Birliği başta olmak üzere tüm komşularla iyi ilişkiler temeline dayanmalıdır.

Burada en önemli hedef ABD'nin askersel-politik karışma ve dayatmalarını önlemektir.

Yoldaşlar,

Dış politika sorunu üzerinde böylesine durmam bir abartma sayılmamalıdır. Eğer SİA anlaşması ABD'nin istekleri doğrultusunda uzatılmış olursa dönülmesi çok güç yeni tehlikeli adımlar atılmış olacaktır.

Bir yandan bu tehlikeli yeni adımlar, öte yandan rejimin izlediği dış politika artan tepkilere yol açıyor ve demokratik muhalefet içinde ülkemizle ABD arasındaki ilişkilerin gözden geçirilmesi, tek yanlı ilişkilere son verilmesi istemleri gündeme geliyor. Aynı zamanda demokrasi ile emperyalizme bağımlılık arasındaki ilişki de tartışma gündemine giriyor.

Bizim öteden beri söylediğimiz, demokrasiye yönelik tehditlerin, gerici ya da faşist diktatörlüklerin kurulmasının, en başta ABD'nin en gerici, en saldırgan çevrelerine bağımlılıktan ve militarizmden kaynaklandığı gerçeği, artık sağduyulu herkes tarafından görülür olmaya başlanmıştır.

Bunun anlamı, geniş demokrasi güçlerinin TKP'nin ulusal demokrasi anlayışına yaklaşmakta, ortak noktaların artmakta olmasıdır.

İşte söz konusu tezler bütün bu nedenlerle önem taşıyor. Dış politika ve ulusal güvenlik anlayışımız üzerine tezleri dışımızdaki güçlerle tartışmaya ve birlikte olgunlaştırmaya hazırız.

Bunun arkasından üzerinde çalıştığımız alternatif ekonomik programımızı çıkaracağız. Bunun da özü halkın yaşam düzeyini yükseltmek için Türkiye'yi emperyalist tekellerin ağından kurtarmak, ulusal ekonominin temellerini korumak ve geliştirmek ve ülkemizi karşılıklı yarara dayalı, çok yönlü eşit haklı yeni ekonomik ilişkiler içine sokmaktır.

Demokrasi anlayışımızı zaten ortaya koyduk. Bu konudaki görüşlerimizi toparlayan bir broşürü daha fazla gecikmeden tamamlayacağız.

Böylece 5. Kongremizde kabul ettiğimiz Barış ve Ulusal De-

mokrazi Programı'mızı somut gelişmeler ışığında zenginleştirmiş olacağız.

Herkes görmeli, herkese göstermeliyiz ki, TKP'nin politikasında hiçbir gizli hesap yoktur. Açık bir çizgi izliyoruz. Halkımızın ve tüm diğer halkların barışçı, iyi geleceği için savaşıyoruz. Halkımızın kaderini, kendi rejimini kendisinin seçebilmesinin koşullarını yaratmaya çalışıyoruz.

Biz sosyalizme de halkımızın yani ancak milyonların istemi ve eylemi ile geçebileceğine inanıyoruz. Halkın başvurduğu her eylem biçimi demokratiktir. Bu nedenle bizim sosyalizme giden yolumuz demokratiktir diyoruz. Ve bugün için demokrasinin önündeki engeli kaldırabilmek için Amerikan emperyalizmine ve diktatörlüğe karşı yani ulus düşmanlarına karşı sınıf karşıtlarımızla da birlikte ortak mücadeleye varız diyoruz.

Kısaca; demokrasi isteğimiz taktik bir manevra değildir. Yalnız kendi çıkarlarımız için değildir. Elbette komünist partisinin olmadığı bir politik rejim, demokrasi için yüzkarasıdır. Ama bugün ülkemiz için yüzkarası olan, demokrasinin olmayışıdır. Ve komünistlerin, öteki devrimcilerin, Kürt demokratlarının, halkın özgürlüklerini kararlılıkla savunan bu güçlerin katkısı olmadan demokrasinin önündeki engeller safdışı edilemez.

Yoldaşlar,

Öyle inanıyorum ki, Merkez Komitemiz tam zamanında somut sonuçlar alacak bir çalışma, söz ile işin daha yüksek uyumunu gerçekleştirme ana fikri etrafında Plenumu topluyor. Ama bilmiyoruz ki, öyle kolayca bir kararla söz ile işin yüksek uyumunu sağlama gerçekleşmez.

İş derken dar pratiklikten söz etmiyoruz. Belirli ana hedeflere gücümüzü yığarak bu alanlarda elle tutulur sonuçlara varmayı kastediyoruz. İlegal ve saldıırı altında bir partinin bunu başarması öncelikle politik olgunluğuna bağlıdır.

En zor olanı bunu engelleyen yerleşik düşünce kalıplarından, alışkanlık haline gelmiş davranış normlarından kurtulabilmektir. Sol hareketin bütünü için de bu zorluğun ne denli büyük oldu-

ğunu biliyoruz. Partimiz bu zorluğu aşmada oldukça yol aldı ise de henüz tüm amaçlarımıza varabildiğimiz söylenemez.

Kendi deneyimizden çıkarak söyleyelim ki, bir yanlışla mücadelenin en başarılı yolu önce doğruyu gerçekleştirmektir. Yanlış o zaman daha belirgin olacaktır. Ama aynı zamanda neye karşı savaşıldığının, yani yanlışın adı da konulmak zorundadır. Biz, sektlerle mücadele ediyoruz. Sekterlik illegal olmanın nesnel koşullarıyla bağlı bir hastalıktır. Bu nedenle de bu hastalığı yenmek zor ve sancılı bir iştir. Sekterlik partimiz içinde hiçbir zaman ayrı bir akım olmadı. Hepimizi içine alan geniş bir eğilimdi. Zorluk buradan geliyor. Doğmatik yaklaşımlarla ve sektlerle mücadelemizi hem kendi içimizde, hem sol içinde aralıksız sürdürmeliyiz. Bunda yeterli sonuçlara varmadan, yığın bağlarımızın istediğimiz hızda güçlenmesi, somut işin ortaya çıkması, yığınların güvenini kazanmak ve durum değiştirici bir güç olmak olanaksızdır. Tüm bu amaçlar için savaşırken aynı zamanda sektlerle de savaşmak zorunda olduğumuzu ve bu amaçlar için doğru mücadele biçiminin bu olduğunu bilmeliyiz.

Yoldaşlar,

Şu da akılda tutulmalıdır ki, işi öne alacağız derken teorik çalışma alanında öne koyduğumuz görevleri tamamlamış olduğumuzu söylemiyoruz. Tersine teorik çalışma alanına ilgiye her zamandan fazla gereksinimimiz olacaktır. Yaşamın öne koyduğu somut her sorunu çözmeye dikkatimiz arttıkça, somut düşünce üretmek ve bunun için teorik düşünceye olan gereksinim çok daha önem kazanacaktır. Kazanıyor.

Bu sorun yalnız bizim değil, bütün dünya komünist hareketinin sorunudur. Yani Marksizm-Leninizmin yeni her olgu ve gelişmeyi aydınlatabildiğini ve olumlu her düşünceyi kucaklayabildiğini gösterebilmek.

Önümüzdeki yıl SBKP'nin ve diğer sosyalist ülkelerin komünist partilerinin kongreleri vardır. Biz bu kongrelerin çağımızın sorunlarının aydınlatılmasına güçlü bir ışık tutacağına inanıyoruz. Yine inanıyoruz ki, büyük gereksinim duyduğumuz, komünist ve işçi

partilerinin ortak görüş üretmelerine ve bu temelde birliğin güçlenmesine de hizmet edecektir.

Daha şimdiden SBKP'nin 27. Kongresine hazırlık çalışmaları bize heyecan veriyor ve kendi sorunlarımızın çözümü açısından da yol gösterici oluyor.

SBKP MK Ekim Plenumu, SBKP Programı'nın yeni biçimi üstüne tasarıyı, SBKP Tüzüğü'nde yapılacak değişiklikleri, Sovyetler Birliği'nin 1986-1990 yılları arasında ve 2000 yılına kadarki dönemde ekonomik ve sosyal gelişmesinin temel doğrultusu üstüne tasarısı görüştü. Şimdi bu Plenum kararları Leninci geleneklere uygun biçimde emekçilerin görüş ve önerilerini almak üzere tartışmaya açıldı.

Böylece söz konusu belgeler bir yandan bilimsel açıdan temellendirilmiş ve diğer yandan partinin ve halkın deneyimine dayanan önerilerle zenginleştirilmiş oluyor. Biz kendimizi bu tartışmanın dışında hissetmiyoruz. Büyük bir ilgiyle izliyoruz ve izleyeceğiz.

Herşeyden önce bu yöntem Leninci sosyalist demokrasi anlayışının parlak bir örneğidir. Sosyalist demokrasiye kara çalmaya yeltenen sosyalizm düşmanlarına etkili bir yanıt olarak bize sevinç ve güç veriyor.

Diğer yandan programın yeni biçiminin taslağını incelediğimizde ilkeli ama esnek, perspektifli ama realist bir yaklaşımı hemen görülebiliyoruz.

Bizim için daha şimdiden teorik ve pratik sorunlarımızın çözümüne ışık tutan bu belgeleri en başta Merkez Komitesi üyelerimiz, parti üyelerimiz titiz biçimde incelemelidir. Diğer sol güçlerin ve işçi, emekçi halkımızın dikkati çekilmelidir.

Bu konuda Gorbaçov yoldaşın SBKP Merkez Komitesi Ekim Plenumu'nu açış konuşmasındaki önemli ve aydınlatıcı gördüğüm şu sözlerini hatırlatmak istiyorum. Şöyle diyor yoldaş: "SBKP'nin temel teorik ve politik görüşlerinin sürekliliğine dikkatinizi çekmek istiyorum. Biz buna çok büyük önem veriyoruz. ...Teorinin geliştirilmesinde ve partinin program hedeflerinde süreklilik sorunu, partinin teorik ilkelere bağlılığı ve bunları ardıcıl olarak uy-

gulaması ve Marksizm-Leninizme bağlılığı sorunudur...

Öteyandan teoride ardıcılık ve süreklilik, mutlaka bunun yaratıcı bir biçimde geliştirilmesini, tarihsel deneyime uygun ilkesel tezlerle zenginleştirilmesini öngörüyor.”

Yoldaşlar,

MK Plenumumuz geçen Plenumumuzdan bu yana ülkedeki politik gelişmeleri, yeni olguları, rejimin muhtemel yönelişlerini ve ne yapılması gerektiğini değerlendirecek.

Rejimdeki değişimler nasıl bir karakter gösteriyor olursa olsun, kanımca her alandaki çalışmada şimdi çok daha fazla dikkat vereceğimiz nokta ülkede partimizin ideolojik-politik etkisini artırmak, örgütsel varlığını güçlendirmek olmalıdır. Hiçbir an dikkatlerimiz ülkeden ayrı olmadı. Gelen raporlar, mektuplar yoldaşlarla görüşmelerimiz partimizin etkisinin arttığını gösteriyor.

Ne var ki, bunları yeterli göremeyiz, görmemeliyiz. MK 3. Plenumumuzda politik durumun değerlendirmesinden çıkarak, yeni saldırıya rağmen geri çekilmeme kararı aldık. Bu karar partimizin 12 Eylül'den bu yana mücadelesinde bir dönüm noktasıydı. Örgüt büromuzun raporunu incelediğiniz zaman görmüş olmalısınız ki, bu karar zamanında alınmış bir karardır. Riskliydi, ama bizim mücadelemizin risksiz olması mümkün mü? Burun kanamadan hangi zor kavga kazanılmıştır.

Kritik bir noktadayız. Düşmanın partimizin politikasının amaçlarını kavramış olduğunu görüyoruz. Ne yapmak istediğimizi biliyor. Buna karşı önlem alıyor. Eğer biz, düşmandan daha önce, daha atak ve akıllı olmazsak kaybedebiliriz.

Neyi kaybedebiliriz? Daha önce de söyledik, bir kez daha söyleyelim. Polis saldırıları hangi boyutu alırsa alsın, ülkede TKP'nin varlığını tartışma konusu yapamaz. Varolduk, varılmaya devam edeceğiz. Saldırıları rağmen genişliyoruz da.

Ama sorun bu değil. Partinin gücünün ölçüsü öne koyduğu hedefe göredir. TKP 5. Kongresi'nde o koşullarda gücünü aşan hedefler öne koydu. Bu işçi sınıfımız, halkımız karşısında taşıdığımız sorumluluğun bir gereği idi. Gücümüze göre iş demedik.

Sorumluluğumuzun gerektirdiği iş, görev dedik. Politikamızla verdiğimiz sözü tuttuk. Silik, boş laflara dayalı, halkımızın deyimi ile “ne kokar, ne bulaşır” bir politika izlemedik.

Fakat şimdi hem bu politikamızın gerektirdiği, hem gelişmelerin dayattığı güce erişmek zorundayız. Bu ise ancak ülke içindeki çabımları kat kat daha fazla güçlendirmekle mümkün.

Ülkedeki gelişmelerin değerlendirilmesinden çıkarak şu noktaya da dikkat çekmek istiyorum.

Yoldaşlar,

Partimizin politikasında yer alan saptamaları, genel olarak ortaya koyduğumuz görüşleri güzel sözler söylemek için ortaya koymuyoruz. Bunlar, eğer doğruysa, partimizin yetkili her organı tarafından işlenip, yığınlara benimsetilip maddi güce dönüştürülmelidir. Bu böyle olmuyorsa, yeterince böyle olmuyorsa, o zaman bu denli çabalamaya da gerek yoktur.

Ülkede gelişen yeni politik düşüncelere, istemlere, demokrasi konusundaki tartışmalara baktığımız zaman ne görüyoruz? Gerek bu düşünceler, gerekse politik gelişmeler bizim politik öngörülerimizi doğruluyor. Bu elbette sevindirici. Ama bunları bizim etkimizin doğrudan sonucu olarak görürsek, bu saflık ya da boş böbürlenme olur. İşte kötü olan da budur. Etki olanaklarımız çok fazla. Çok önemli sonuçlar alabiliriz. Fakat bunun için ne kadar çaba harcıyoruz?

Ama sorun, yurtdışı da dâhil, ama herşeyden önce ülke içinde parti politikamızı özümsetmek ve yaymaktır.

Yığınlarda belli bir kıpırdanma olduğunu görüyoruz. Bu kıpırdanmaları eyleme dönüştürmek için vargücümüzle çalışmalıyız. Ama bunun da yolu yukarda söylediklerimizden geçiyor.

Son olarak şunu belirtmeliyim. Ancak ülkedeki somut durumu ve yığınların ruh halini de dikkate alarak kendi gücümüzün neye yetip neye yetemeyeceğini gerçekçi değerlendirebilirsek somut sonuçlar alabiliriz. 65. kuruluş yıldönümü kutlamamız bize önemli potansiyellerimizin olduğunu gösterdi. Ama sözümü esirgmeden söylemek istiyorum ki, gücümüzü çok kötü, çok verimsiz kulla-

nıyoruz. Bu nedenle politikamızı yaşama geçirmede, “Daha güçlü TKP” hedefine hızlı yol alabilmede ana sorunumuz, önce kendi gücümüzü daha geniş ölçüde harekete geçirebilmektir. Bunun yolları üzerinde tartışacağız.

Şunu da söylemeliyim. Bu ciddi eksikliğe rağmen yoldaşlarımız polislin ardı kesilmeyen tutuklamaları altında yiğitçe savaşıyorlar. Ama daha önemlisi politikamızdaki açınımları kavrayarak yaşama geçirmek için gerekli alanlarda somut adım atıyorlar. Ülke dışında yine 65. yıl kutlamamız gösterdi ki, çok özverili kadrolarımız var.

Ülke içinde ve ülke dışında, zindanlarda “Demokratik Türkiye- Daha güçlü TKP” hedefi için savaşan tüm yoldaşlarımızı ve sempatizanlarımızı kutlama toplantımız için özveriyle çalışan başta FAC parti örgütümüz olmak üzere tüm Batı Avrupa parti örgütlerini yürekten kutlarım. 65. yılımızda bize unutamayacağımız enternasyonalist destek veren kardeş partilere, özellikle Alman KP’ne, Batı Berlin SBP’ne, Danimarka KP’ne partimiz adına bir kez daha teşekkür ederim.

Yoldaşlar,

Dünya komünist hareketi ailesinin bir ferdi, 65 yıllık onurlu bir mücadelenin bayraktarı olan, 5 yıldır diktatörlüğün terörüne boyun eğmeyen partimizin önüne koyduğu görevleri başaracak güçte olduğuna inanıyorum.

**TÜRKİYE KOMÜNİST PARTİSİ
MERKEZ KOMİTESİ GENEL SEKRETERİ
HAYDAR KUTLU YOLDAŞIN
MK 5. PLENUMUNDA OKUDUĞU
POLİTİK BÜRO ÇALIŞMA RAPORU**

Değerli yoldaşlar,

Partimiz uzunca bir süredir gerek uluslararası alanda, gerekse ülkemizde bir yandan tehlikelerin, bir yandan da bunları önlemenin, dünya barışını korumanın ve ülkemizde demokrasiyi kazanmanın olanaklarının arttığına işaret ediyor.

Şimdi söz konusu tehlikeler varlığını sürdürmekle birlikte, diyebiliriz ki, barış ve demokrasi güçlerinin başarılı bir savaşımı için yeni olanaklar ortaya çıkmaktadır. Durumda yeni, somut, elle tutulur gelişmeler vardır. Son toplantımızdan bu yana geçen süre bunu gösteriyor.

ABD emperyalizmi silahlanma yarışını tırmandırmada ayak diyor. Şimdi bu yarış uzaya da sıçratmaya çalışıyor. Özgürlük ve bağımsızlıkları için savaşan halklara karşı devlet terörizmine başvurmaktan çekinmiyor. Uluslararası ortamı daha da gerginleştirmek için her yola başvuruyor.

Ne ki, şimdi Sovyetler Birliği ve öteki sosyalist ülkelerin dinamik ve yapıcı barış politikası bütün dünyadaki barış güçlerinin, gökyüzünün silahlandırılmasının önüne geçilmesi ve yeryüzündeki nükleer silahların kaldırılması, uluslararası ilişkilerde yumuşamanın egemen olması için verdikleri savaşıma yeni bir hız kazandırmıştır. Güney Afrika ve Şili halklarının özgürlük savaşımı ve bu savaşım-

la dünya çapındaki dayanışma güçlenmektedir. Nikaragua halkı kazanımlarını korumayı başarmaktadır.

Sermaye dünyası kendini bunalımlardan kurtaramazken, işsizlik sorunu giderek daha da keskinleşirken, para ve maliye alanındaki bunalım derinleşirken, sosyalizm dünyasında halkın esenliği için sosyal ve ekonomik gelişmenin hızlanmasına tanık oluyoruz.

Ülkemizde faşist diktatörlük dış politikada, ekonomik ve sosyal alanlarda yeni tehlikelere kapı açıcı adımlar atmaya hazırlanıyor. Ne ki, şimdi demokrasi güçleri daha aktifleşmiştir. Demokrasi hareketinin tabanı genişlemekte, demokrasi istemi daha somut bir içerik kazanmaktadır. Halkın eyleminin yükselmesinin olanakları belirmektedir.

Özetle, emperyalizmin en gerici ve en saldırgan güçleri ve faşist diktatörlük artan ölçüde savunma konumlarına zorlanmaktadır. Gerek uluslararası alanda gerekse ülkemizde durumda, gidişte iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirmenin olanakları artmaktadır.

Ama açıktır ki, bunu saptamak yeterli değildir. Sorun, sorumlu girişimci, aktif bir politika ile bu süreci daha da hızlandırmak ve böylesi bir dönüşü gerçekleştirmektir.

Geride bıraktığımız dönem, 5. Kongremizce saptanan ve Merkez Komitemizce geliştirilen parti politikasının, nesnel gelişmeleri kucaklamaya, sürece işçi sınıfımızın çıkarları açısından müdahale etmeye ve yön vermeye ve yığınlar tarafından aktif desteklenmeye elverişli, doğru bir politika olduğunu büyük bir açıklıkla gösterdi. 65. yıl kampanyamızın gösterdiği gibi partimizin yığınlar içindeki etkisi büyüme sürecindedir. Aynı zamanda öteki politik güçlerin partimize ve politikamıza yönelik ilgisi artıyor.

Bütün bunları dikkate alarak, MK'mizin 5. Plenumu, "Barış ve demokrasi savaşımında politikamızın daha hızlı ve enerjik biçimde yaşama geçirilmesi" hedefini çalışmalarına temel almalı, bununla ilgili politik ve örgütsel görevleri saptamalıdır. Şimdi sorun, ortaya çıkan ve çıkacak yeni olanakların bütününü değerlendirilebilmesi için, bütün parti açısından söz ile iş arasında daha yüksek bir uyumun

sağlanması, bu temelde "Demokratik Türkiye ve Daha Güçlü TKP" savaşımının hızlandırılmasıdır.

ÖZAL HÜKÜMETİ İKİ YILDA ÜLKEYİ UÇURUM EŞİĞİNE GETİRDİ

Değerli yoldaşlar,

Özal hükümeti iki yıldır halkımıza kötülükten başka bir şey getirmemiştir. Bu hükümetin, bizim daha ilk günden belirttiğimiz gibi, cumhuriyet tarihindeki en antiulusal, en işbirlikçi hükümet, Pentagon'un IMF memurlarının hükümeti, çokuluslu tekellerin, onların taşeronu, komisyoncusu holdinglerin hükümeti olduğu şimdi çok geniş güçlerce görülüyor. Bizim ilk günden vurguladığımız, ülkemizin bu hükümetten bir an önce kurtarılması gerektiği görüşü, şimdi halkın çoğunluğu tarafından dile getiriliyor.

Türkiye demokrasi yolunda değildir

Bu hükümetin demokratik bir hükümet olmadığı, onun işbaşına gelmesiyle demokrasiye geçilmediği şimdi herkes tarafından görülüyor. Tersine politik tutuklamalar, işkenceler, idam cezası verilmesi sürüyor. Mecliste 76 idam dosyası onay bekliyor. Faşist diktatörlük politik affa karşı çıkıyor. Türkiye Yazarlar Sendikası hakkındaki beraat kararı Askeri Yargıtay'ca bozuldu, Türk Tabipler Birliği yöneticileri hakkında dava açıldı. Bütün bunların sonucunda ve polislin yetkilerini olağanüstü artıran yasayla ve somut zorbalık uygulamalarıyla ilk başta, 1983 seçimlerinden sonra demokrasiye geçilmekte olduğunu sanan çevreler de yanıldıklarını gördüler. Doğu ve Güneydoğu Anadolu'da Kürt halkı üzerindeki baskı ve terörün son iki yılda daha da artması Türkiye'nin demokrasi yolunda olduğunu daha açık gözler önüne serdi.

Özal hükümeti ülkenin ve halkın ekonomik durumunu düzeltceğine ilişkin verdiği hiçbir sözü tutmamıştır. Yüzde 25 indirile-

ceği vaadedilen enflasyon hızı iki yıldır yüzde 50'nin üzerindedir. Özal hükümetinin işbaşına gelmesinden bu yana hayat yaklaşık yüzde 115 daha pahalıdır. İstikrara kavuşturulacağı iddia edilen dış ödemeler dengesi önümüzdeki yıl büyük miktarlarda yeni dış borç bulunamazsa çökme tehlikesi ile karşı karşıyadır.

Halka işsizlik ve yoksulluk

Özal hükümeti halkın gelirlerinin yüzde 25'den fazla artmasını engelleyerek bu iki yıl içinde onun satın alma gücünü en az yüzde 35'e geriletmiştir.

İşçiler özgür toplu sözleşme hakkına sahip olmadıkları için ne ücretlerini ve öteki sosyal haklarını, ne de işyerlerini koruyabiliyorlar. İşten atılmalar hızla artıyor. Özal hükümeti SSK fonlarını bile kendi bütçe açıklarını kapatmada kullanmaktadır. Şimdi SSK hastanelerini de özel sektöre vermeye hazırlanıyor. Son iki yılda iş kazaları, meslek hastalıkları ve işyerlerinde verilen yemeklerden zehirlenmeler olağanüstü artmıştır.

Yüzbinlerce kamu çalışanı gibi tarım üreticileri de devletten olan alacaklarını zamanında alamamaktadır. Topraklarını yok pahasına elden çıkarmak ve köylerini terketmek zorunda kalan köylülerin sayısı artmaktadır. Öyle bir düzen oluşmuştur ki, köylü az üretince de zararlı çıkmaktadır, çok üretince de! Aracı, tefeci ve büyük tüccarın kârları ise hep artmaktadır.

Özal hükümetinin gecekondü sahiplerine en geç 1,5 yıl içinde tapu verileceği sözü de yalan çıkmıştır. Örneğin İzmir ilimizde tapu için başvuran gerekli harçları ödeyen 160 bin yurttaşımızdan şimdiye kadar yalnızca 7700 kişiye tapu tahsis belgesi verilmiştir. Toplu konut fonları ise, konut yapımından çok batan şirketlerin kurtarılmasında kullanılmaktadır.

Küçük esnaf ve zanaatçılar, bir yandan halkın satın alma gücünün gerilemesi sonucu müşteri kaybetmekte, öte yandan sürekli zamalar ve kredilerin azalması nedeniyle yeterli mal alamamaktadır.

ANAP'lı belediyeler ve yeni yetki yasasıyla daha da şımaran polis esnafı haraca kesmektedir. Hükümet KDV ve faturalı yaşam uygulamaları ile hem halkı soymakta, hem de esnaf ile tüketiciyi birbirine düşürmektedir.

Ortaöğrenim gençliği yeni ders yılına kitapsız ve artan okul masraflarıyla başlamıştır. Yüksek öğrenim harçları ise bu yıl yüzde 100 artırılmıştır. Gençlik içinde işsiz sayısı hızla artmaktadır. Yalnızca İş ve İşçi Bulma Kurumuna başvuran işsizler arasında 25 yaşın altında olanların oranı son bir yıl içinde yüzde 42'den yüzde 55'e çıktı. Kuruma başvuranlar içinde üniversite mezunlarının sayısı son üç yıl içinde yüzde 110 artmış bulunuyor. Öteyandan yüksek öğrenim gençliği içinde uyuşturucu ve alkol kullanımı, psikolojik hastalıklar ve intihar olayları hızla yaygınlaşıyor.

Şimdi paralı öğrenim uygulamasından sonra bedelli askerlik uygulamasıyla gençlik içinde eşitsizlik yasallaştırılmaktadır. Açıkça şunu demektedirler: Haklar varlıklı ailelerin çocukları içindir. Görevler ise yoksul aile çocukları için vardır. Yoksul ailelerin, emekçilerin çocuklarına cahil ve işsiz kalma hakkından başka hiçbir hak tanınmamaktadır.

Parababalarına daha çok zenginlik

Halkın bu durumuna karşılık holdingler altın yıllarını yaşamakta ve bunu sık sık açıklamaktan kendilerini alamamaktadırlar.

Yalnızca 1984 yılında bankaların kârlarının yüzde 175, büyük sanayi kuruluşlarının kârlarının ise yüzde 107 arttığı kendileri tarafından açıklanmıştır. 1985 rakamlarının daha da yüksek olması bekleniyor. Özellikle kendilerine dışarıda büyük ayrıcalıklar tanıyan ve çokuluslu tekeller ve bankalarla işbirliği yapan holdinglerin kârlarının bu açıklanan rakamlardan çok daha yüksek olduğu açıktır.

Buna karşılık ekonomik durumun kötüleşmesinden halkın yanı sıra kapitalist sınıfın önemli bir bölümü de zarar görüyor.

Özal hükümeti IMF'ye ve emperyalist tekellere hizmette de kusur etmemektedir. Onların isteği doğrultusunda dış borçları ve bunların yüksek faizlerini düzenli ödemekte, Türk Lirasını sürekli devalüe etmekte (iki yılda dolar 266 TL'dan 560 TL'na çıkmıştır) yeni aldığı dış borçlar için aşırı yüksek faizleri kabul etmektedir. Sana-yı yatırımları durdurulmuş, madenler yabancı sermayeye açılmış, "serbest bölgeler" için Amerikan Bechtel tekelıyla anlaşma imzalanmıştır. Ulaşım, iletişim, enerji, turizm gibi alanlara yapılan yatırımlar ise, ekonomik bunalıma bir çözüm olmaktan çok, ekonominin IMF planları doğrultusunda emperyalizm yararına yeniden yapılandırılmasına hizmet ediyor. Altın ithalatının serbest bırakılması ve TL'nın konvertibl ilan edilmesi hazırlıklarıyla şimdi altın ve döviz rezervleri ile TL'nın değerinin belirlenmesi üzerindeki devlet denetimi tamamen kaldırılmakta, bu alan da emperyalizme terkedilmektedir.

Bütün bunlardan sonra Özal hükümeti şimdi en büyük ihanete hazırlanmaktadır: Ekonomimizin temel direği olan KİT'lerin emperyalistlere devredilmesi! Böylece bağımsız cumhuriyetin nesnel ekonomik temeli bütünüyle ortadan kaldırılmış olacaktır.

Emperyalist basın, "Türkiye öyle bir doğrultudadır ki, iktidara kim gelirse gelsin, bu ekonomik politikayı değiştiremez" derken boş konuşmuyor. Elbette onların amacı, demokratik muhalefeti 24 Ocak politikasına karşı çıkmaktan vazgeçmeye ikna etmektir; ama eğer madenler, en büyük ekonomik işletmeler, bankacılık, emperyalistlere verilmişse, bütün iç ekonomik faaliyet kapitalist dünya pazarı ve finans merkezlerine bağımlı hale getirilmiş, bunların denetimine terkedilmişse, açıktır ki, bu koşullarda, iktidara gelecek ulusal güçler gerçekten de çok büyük güçlüklerle karşı karşıya kalacaklardır. Bu tür açıklamalar, Özal hükümetine biran önce son vermek için çabaları artırmada ulusal güçler için uyarıcı olmalıdır. Yarın "Atı alan Üsküdarı geçtikten sonra" durumu değiştirmek çok daha zor olacaktır.

Holdinglerin ve büyük kapitalistlerin desteklenmesinin ve ekonominin baştan aşağı emperyalizme açılmasının ekonomik durumu düzeltereği iddiasının büyük bir yalan olduğu, bu politikanın, tersine, ekonomik bunalımı daha derinleştirdiği şimdi daha belirgin ortaya çıkmıştır.

Özal hükümetinin açıklamalarının tersine, birçok gösterge, ekonominin 1985 yılı içinde yeni bir darboğaza adım attığını ve durumun gelecek yıl daha da kötüleşeceğini kanıtlıyor.

1985'de imalat sanayinde ve tarımda üretim gerilemesi başlamıştır. Bu nedenle büyüme hızı yeniden düşüşe geçmiştir. Gıda mallarında büyük çaplı ithalat zorunluğu ortaya çıkmıştır. Emisyon artış hızı 1981'den bu yana ilk kez yüzde 50'nin üzerine çıkmış, paranın dönme hızı yüzde 25'in üzerinde çok yüksek bir düzeye ulaşmıştır. Bütçe bunlara rağmen 1 trilyona yakın açık vermiştir. Devlet tahvilleri yüksek faize rağmen giderek alıcı bulamamaktadır. Enflasyon hızı daha da artma eğilimindedir. Dış borçların düzenli ödenmesine rağmen, borç miktarı azalmamakta, tersine daha da artmakta ve Türkiye yeni dış borç bulmakta zorlanmaktadır. Özetle, 1985 ekonomide 1981'den bu yana görülen en kötü yıl olmuştur.

1986 bütçe taslağı, Evren-Özal yönetiminin bütçenin yaklaşık yarısını dış borç ödemeleri ile silahlanma harcamalarına ayıracığını, imalat sanayine ve tarıma ise herhangi ciddi bir yatırım yapılmayacağını gösteriyor. Bu alanlara özel sektör de yıllardır yatırım yapmıyor.

1986: Daha kötü olacak

Bütün bunlar önümüzdeki yılın daha da kötü olacağını, enflasyonun ve işsizliğin daha da artacağını ve büyüme hızının gene durmanın eşiğine geleceğini (ya da duracağını) dış borç ödemelerinde ve gerekli ithalatı gerçekleştirmede çok zorlanılacağını (ya da

bunların tıkanacağını) gösteriyor.

Özal'ın ekonomi politikası anlayışını benimseyen iktisatçılar bile, onun 1985'de yaptıklarının "sorunları 1986'ya ertelemek"ten başka birşey olmadığını belirtmek zorunda kalıyorlar. Ne ki, bunlar bu saptamadan gene en halk düşmanı sonuçları çıkarıyor ve "1986'yı kurtarmak hükümet açısından KİT'lerin satışından geçiyor" diyorlar.

Özal hükümeti, ekonomik politikasının bütün olumsuz sonuçlarına karşın, bunda ayak diremekte ve KİT'leri emperyalistlere devretme hazırlıklarının yanısıra, büyük ve tekelci sermayenin vergi yükünü iyiden iyiye azaltan, yerli ve yabancı tekellere silah yapma hakkı tanıyan, bunların bu alanda devletçe desteklenmesini sağlayan, böylece yeni büyük vurgun kapıları açan yasalar çıkarmaktadır. Bütün bunların faturası ise yeni vergi ve fon yasalarıyla halka bindirilmektedir.

*Savaşa sürüklenme tehlikesiyle
kucak kucağa yaşıyoruz*

Özal hükümeti son iki yıl içinde yalnızca ülkemizin ekonomik değil, dış politik durumunu da son derece tehlikeli bir yere getirmiştir.

ABD emperyalizminin komşu sosyalist ülkelere ve Ortadoğu'daki ulusal kurtuluş güçlerine karşı saldırgan, yıkıcı, bozguncu amaçları için kullanmak üzere Türkiye'den daha çok askersel üs, daha çok kolaylık, daha çok olanak istemesine Evren-Özal yönetimi hep olumlu yanıt verdiler. Oysa, Türkiye'deki Amerikan askersel varlığı arttıkça, hem Türkiye'nin komşularıyla ilişkileri gerginleşmektedir, hem de ülkemiz kendi iradesi dışında bir savaşa sürüklenme tehlikesiyle kucak kucağa yaşamaktadır.

Evren-Özal yönetimi öte yandan Suudi Arabistan, Mısır, Pakistan gibi, Pentagon'un dünya çapındaki saldırgan planlarında özel rol biçtiği ülkelerle askersel ilişkiler kurmaya yönelerek, İsrail siyonizmiyle yaklaşarak ABD'nin Ortadoğu'da yeni bir gerici

askersel pakt oluşturma amaçlarına hizmet etmektedir.

Japon sermayesinin Türkiye'de etkisini artırması da endişe vericidir. Bugün Japon emperyalizmi Uzak ve Yakın Doğu'da ekonomik etkisini artırarak ABD emperyalizminin sosyalist ülkelere saldırı politikası için elverişli bir cephe gerisi oluşturma işlevini üslenmiştir.

Evren-Özal yönetiminin Batı Avrupa demokratik kamuoyuna savaş açarken, ABD emperyalizminin gerginlik ve çatışma politikasının NATO içindeki baş destekçisi olan FAC emperyalizmi ile yakınlaşması, onunla askersel ilişkilerini genişletmesi başka bir endişe kaynağıdır.

*Türkiye savaş mı barış mı sorununda
kendi sözünü kendi söyleyebilmelidir*

Bütün bunların sonucunda Türkiye çok tehlikeli bir yere getirilmiştir. Bugün dünya çapındaki ana sorun savaş mı, barış mı sorunudur. İnsanlık bir yol ayrımındadır. Karşıt toplumsal sisteme sahip ülkeler ya savaşa tutuşup hep birlikte yok olacaklardır, ya da barışı seçecek birlikte varolacak, yanyana yaşamaya devam edeceklerdir. Sosyalist ülkelerin bütün politikası savaş önlemeye ve barış içinde yanyana yaşamaya yöneliktir. Asya, Afrika ve Latin Amerika devletlerinin çoğunluğu barıştan yana tutum almaktadır. Türkiye ise, böyle bir durumda ne yazık ki, Evren-Özal yönetimi tarafından, kapitalist kamptaki barış içinde yanyana yaşamayı, yumuşamayı kabul etmek istemeyen güçlerin eline teslim edilmiştir. Türkiye dünyayı kendi egemenliği altına almak isteyen emperyalizmin en gerici, en saldırgan güçleri tarafından her an kolaylıkla kendi iradesi dışında bir savaş serüvenine kurban edilebilecek bir durumdadır. Söz hakkı, tercih hakkı kendi kaderini belirleme olanakları fiilen elinden alınmıştır.

Bütün dünya halkları ve Türkiye halkı açıktır ki barış istemektedir. O nedenle bugün ana sorun, Türkiye'nin savaş mı barış mı sorununda kendi sözünü söylemesinin koşullarını yaratabil-

mehtir. Ülkemizin ABD emperyalizminin bütün dünyayı bir nük-leer cehenneme dönüştürebilecek olan tercihlerine mahkum ol-masına izin vermemektir. Ülkemizin, halkımızın ağır sosyal ve ekonomik sorunlarının çözümü, ancak barış koşullarında olanaklı-dır.

SOSYALİST ÜLKELER YERYÜZÜNDE DE, GÖKYÜZÜNDE DE SİLAHLANMA OLMASIN BARİŞ OLSUN İSTİYORLAR

19-20 Kasım günlerinde Cenevre'de yapılan Sovyet-Amerikan zirve görüşmesinin sonuçları, barış için savaşımın boşuna olmadı-ğını kanıtlamıştır. Sosyalist ülkelerin, bağlantısız ülkelerin, dünya çapındaki barış hareketinin aktif çabaları, bu toplantının sonuç-larına yansımıştır. Toplantıdan sonra yapılan Sovyet Amerikan Ortak Açıklaması, iki tarafın da askersel üstünlük elde etmeyi amaçlamamasını, nükleer bir savaşta kazanan taraf olmayacağını vurguluyor. Silahsızlanma görüşmelerinin hızlandırılmasını istiyor.

Eğer ABD yönetimi bu ortak açıklamaya uygun davranırsa, açıktır ki, savaş tehlikesini uzaklaştırmanın olanakları artacaktır. Zirvede alınan sonuç insanlığın geleceğe daha bir umutla bak-masını sağladı ve bu sonuç barış hareketini daha da yükseltme-nin gerekli olduğunu gösterdi.

Bu gereklidir çünkü ABD emperyalizmi uzayın silahlandırılması projesinde ısrar etmekte, bu doğrultuda uydusavar sistemlerin ve çeşitli uzay saldırı silahlarının denemelerini yapmakta, öteki NATO ülkeleri üzerinde bu projeye katılmaları için yoğun baskı uygulamakta, kıtalararası MX roketlerinin yapımına hız vermekte ve atom denemelerini sürdürmektedir. Bunun yanı sıra Ortadoğu ve Orta Amerika'da Güneydoğu Asya'da güce başvurma, ülkelerin içişlerine karşma devlet terörizmi uygulama politikalarında ısrar etmektedir.

ABD emperyalizminin bu politikası dünya çapında artan bir

tepkile karşılanmaktadır. Öte yandan ABD yönetimi NATO üye-lerinin çoğunluğunu henüz Yıldızlar Savaşı projesine katılmaya ya da bunu desteklemeye de ikna edememiştir.

Sovyetler Birliği ise, Gorbaçov yoldaşın son Fransa gezisi sı-rasında açıkladığı yeni öneri ve girişimleriyle barış programını da-ha da geliştirmiştir. Öteki sosyalist ülkeler bu önerileri benimse-miş ve Varşova Anlaşması Örgütü Politik Danışma Konseyi son Sofya toplantısında yeni önemli silahsızlanma önerileri getirmiş-tir. Şimdi sosyalist ülkeler sözün tam anlamıyla tarihsel önem taşıyan bir barış programıyla, gökyüzünde ve yeryüzünde barış önerileriyle ABD'nin ve öteki NATO üyelerinin karşısına çıkmak-tadır. Amaç nükleer savaş tehlikesinin yok edilmesidir. Avrupa'da ve bütün dünyada uluslararası durumda iyiye doğru bir dönüşüm gerçekleşmesidir.

Uluslararası durumda iyiye doğru bir dönüş, güç konumlarından politika yapmaya son verilmesidir, bütün ülkelerin, ulusal egemen-liklerine saygı gösterilmesidir, güç kullanımından ve tehdidinden vazgeçilmesidir, silahlanma yarışının durdurulmasıdır, uzayın silah-landırılmasının önlenmesidir, yeryüzündeki silahların özellikle nükleer silahların azaltılmasıdır.

Varşova Anlaşması Örgütü üyelerinin önerileri böylesi bir iyiye doğru dönüşü gerçekleştirmeye hizmet edici önerilerdir. Halkı-mızın barış ve ulusal çıkarlarıyla tam bir uyum içinde olan ve bizim tam desteğimizi kazanan bu öneriler şöyle özetlenebilir:

Sosyalist ülkelerin barış programı

- Sovyetler Birliği'nin getirdiği, uzay saldırı silahlarının tamamen yasaklanması ve ABD ile SSCB'nin birbirlerinin topraklarına ula-şabilecek nükleer silahlarının sayısını yarı yarıya azaltmaları öneri-lerinin gerçekleşmesi,

- Avrupa'ya nükleer silah yerleştirilmesinin durdurulması, mev-cut silahların azaltılması ve bu yolla Avrupa'nın orta menzilli ve taktik nükleer silahlardan arındırılması,

• Avrupa'nın çeşitli bölgelerinde özellikle Kuzey'de ve Balkanlar'da nükleer silahlardan arındırılmış bölgeler oluşturulması, NATO ile Varşova Anlaşması ülkeleri arasında boydan boya nükleer silahlardan arındırılmış bir koridor oluşturulması,

• Kimyasal silahların yaygınlaştırılmasının önlenmesi ve DAC ile Çekoslovakya hükümetlerinin Orta Avrupa'da kimyasal silahlardan arındırılmış bir bölge oluşturulması önerilerinin gerçekleştirilmesi,

• Varşova Anlaşması ve NATO üyelerinin karşılıklı olarak askersel güce başvurmama ve barışçı ilişkilerinin korunması üzerine bir anlaşma imzalamaları için görüşmelere başlanması,

• SSCB ile ABD'nin yıkım gücü bakımından nükleer silahlara yaklaşan geleneksel silahları geliştirmeme ve üretmeme kararı almaları ve 1 Ocak 1986'dan başlayarak başka ülkelerdekiler de içinde askerlerinin sayısını ve askersel bütçelerini dondurmaları.

Bu önerilerin değerini tam görebilmek için Sovyetler Birliği'nin hâlâ geçerli olan girişimlerini de hatırlamak gerekir.

Sovyetler Birliği tek taraflı olarak nükleer denemeleri ve Avrupa bölgesine roket yerleştirmeyi durdurmuş ve bütün dünya önünde kendisinin hiçbir zaman ilk olarak nükleer silahlara başvurmayacağına ve ilk olarak uzaya silah yerleştirmeyeceğine söz vermiştir.

Sosyalist ülkeler bütün bunlara ek olarak Birleşmiş Milletler Örgütü'nde ve Viyana görüşmeleri ile Stockholm Konferansında bir dizi yeni, yapıcı öneri getirmiş ve girişimlerde bulunmuşlardır.

Herkes kendi sorumluluğunu bütün boyutlarıyla kavramalıdır

Görüldüğü gibi sosyalist ülkelerin geliştirdikleri ayrıntılı ve yapıcı barış programı insanlığa gerçekten büyük bir fırsat sunmaktadır.

Bu öneriler aynı zamanda bir NATO üyesi olarak Türkiye'ye de yapılmış önerilerdir. Ne yazık ki, ABD yönetimi bu önerileri

ciddi olarak alıp bir sonuca ulaştırmaya yanaşmadığı için, onun dümen suyundan bir türlü ayrılmayan Evren-Özal yönetimi de ulusal güvenliğimiz açısından son derece olumlu sonuçlar getirebilecek olan bu önerilere her seferinde olumsuz yanıt vermektedir.

Düşündürücü olan bizim dışımızdaki muhalefet güçlerinin ve ne yazık ki, buna kimi sol güçler de dahildir, dünya çapındaki savaş mı, barış mı sorununun önemini ve bununla bağlı olarak, ülkemizin ABD emperyalizmine bağımlılığının getirdiği sonuçları yeterince dikkate almamalarıdır. Oysa SBKP MK Genel Sekreteri Gorbaçov yoldaşın belirttiği gibi "Bugün her düşünebilen insanın savaş tehlikesinin geri püskürtülmesinde kendi kişisel sorumluluğunu bütün boyutlarıyla kavraması özellikle önemlidir." Günümüzde dünya ve bölge barışının korunması konusunda sorumluluk duymayan, bunun gerektirdiklerini yerine getirmeyen politik güçler hiçbir zaman kendi ülkelerinin ve halklarının geleceği konusunda olumlu bir rol oynayamazlar.

Sosyalizm yeni başarılar yolunda

Şimdi sosyalizmin başarılı ilerlemesi bizi daha da esinlendirmek ve yüreklendirmektedir. Büyük bir ilgi ve beklentiyle SBKP'nin 27. Kongre hazırlıklarını izliyoruz. SBKP Genel Sekreteri Gorbaçov yoldaş, partisinin son plenum toplantısında yaptığı konuşmada Sovyet komünistlerinin neleri hedeflediklerini açıkladı. "Tarihin gerek içerde gerekse uluslararası alanda birçok açıdan bir dönüm noktası karakteri taşıyan şimdiki son derece karmaşık ve sorumluluk dolu aşamasında" Gorbaçov yoldaş partisinin hedefinin "ülkenin sosyal, ekonomik gelişmesini hızlandırmak ve bu temelde Sovyet toplumunu yeni bir niteliğe ulaştırmak" olduğunu vurguluyor. Bu "Sovyet insanına barış koşullarında maddi ve manevi açıdan daha zengin, sosyal bakımdan dinamik bir yaşam sağlayacak ve sosyalist düzenin temsil ettiği tarihsel bakımdan yeni tip uygarlığın olanak ve üstünlüklerini daha geniş ve etkili gün-

deme getirecektir.”

SBKP Programının yeni biçimi ve SSCB’de bunun çevresinde gelişen teorik çalışmalar bütün dünya komünist hareketinin olduğu gibi bizim teorik hazinemizi de çok daha zenginleştirecektir.

Önümüzdeki aylarda SBKP’nin yanısıra Bulgar Komünist Partisi, Çekoslovakya Komünist Partisi, Almanya Sosyalist Birlik Partisi, Polonya Birleşik İşçi Partisi ve Küba Komünist Partisinin kongreleri olacaktır. Kapitalist ülkelerdeki kardeş partilerimizin de birçoğu kongre dönemindedir. Şimdiden diyebiliriz ki, önümüzdeki dönem gerek sosyalist sistemin gerekse dünya komünist hareketinin yeni yeni başarılarına yöneldiği bir dönem olacaktır. İnaniyoruz ki bu bize, Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP savaşımını başlatmaya ulaştırmada yeni yeni olanaklar sağlayacaktır.

SİA FESHEDİLMEDEN TEHLİKE SAVUŞTURULAMAZ

Değerli yoldaşlar,

Şu sıra Türkiye ile ABD arasında “Savunma İşbirliği Anlaşması” (SİA) üzerine görüşmeler yapılıyor. Bunlar gerçek anlamda görüşmeler değildir. Çünkü Evren-Özal yönetimi Amerikan tarafına daha baştan sözkonusu anlaşmaya hiçbir itirazları olmadığını, aynen uzatılmasından yana olduklarını bildirmişlerdir. Anlaşma gereken süre içinde yani 18 Eylül 1985 gününe kadar feshedilmemiştir. Evren-Özal yönetiminin yaptığı, Pentagon’un saldırgan planlarına nasıl özveriyle hizmet ettiklerini anlatıp, karşılığında bir miktar daha fazla sadaka dilenmektir. Amerikan tarafı ise, açık açık, size bu kadar sadaka yeter, demektedir.

Rejimin SİA görüşmelerindeki tutumu göstermelidir

Kamuoyunda SİA anlaşmasının ulusal çıkarlarımıza ters olduğu görüşü gittikçe güç kazandığı için, Evren-Özal yönetimi ABD kar-

şısında kararlı bir pazarlıkçı gibi görünmek istiyor. Sonuçta ABD tarafı onların bu amacına yardımcı olmak için ellerine “yardım”ın bir miktar artırılacağını vaadeden, ama bağlayıcılığı olmayacak bir kağıt parçası (side-letter) tutuşturabilir. Ama, Evren-Özal yönetimi baştan SİA’nın özüne ilişkin bütün maddeleri tartışmasız kabul ettiği için, en başta da Türkiye’ye yönelik Sovyet tehdidinin varlığı yalanını onayladığı için ABD’ye karşı istese de, hiçbir ciddi direnme olanağına sahip değildir.

Hükümete baskı yapılmalıdır

Şimdi bütün yurtseverler zaman yitirmeden hükümete SİA anlaşmasını feshetmesi için vargüçleriyle baskı yapmalıdır. Hükümet anlaşmadan Türkiye’nin yarar sağlamadığını, zararlı çıktığını kendisi açıklamıştır. Sözde görüşmelerden de birşey elde edilmeyecektir. ABD tarafı kesin tutum almıştır. Anlaşmanın otomatik olarak bir yıl daha uzadığı iddialarının tersine, süren görüşmelerin sonunda anlaşmanın feshedilmesi olanaklıdır. Bu durumda SİA anlaşmasına bizim gibi ilkesel olarak karşı çıkmayan, yalnızca Amerika’nın “verilen hizmetin karşılığını tam vermemesine” tepki duyanlar bile, hükümete SİA’nın feshi için baskı yapmak zorundadırlar.

Biz SİA anlaşmasına niçin ilkesel olarak karşıyız ve niçin bu anlaşmanın ne olursa olsun, ABD ne kadar para verirse versin gene de feshedilmesini istiyoruz?

SİA ile ilgili olarak Evren-Özal yönetiminin ABD’ye yaptığı resmi başvurudaki bir görüş, daha doğrusu bir itiraf bizim tutumumuzun ne kadar doğru ve önemli olduğunu kanıtlamaktadır.

İtiraf edilen gerçekler

Evren-Özal yönetimi burada (elbette ABD’den daha fazla para ve silah alabilmek için, onu akıllarınca vermeye razı edebilmek için) şu gerçeği açıklıyorlar: “Türkiye kendi toprakları üzerinde tesis

bulundurarak, açık hedef haline gelmekte, kendisine dönük kuvvet konsantrasyonu artmaktadır. Bu durumda girdiği riski göğüsleyebilecek bir modernizasyona ihtiyacı vardır. Risk-modernizasyon dengesi kurulmalıdır.”

Bu sözler bir ibret belgesidir. Bu üç dört satır büyük gerçekleri açığa vurmaktadır. Neler çıkıyor ortaya?

Birincisi, itiraf edilmektedir ki, Türkiye, topraklarında ABD ve NATO üsleri bulunduğu için hedef haline gelmektedir. Yani Türkiye’ye yönelik bir Sovyet tehdidinin varlığı iddiası tamamen yalandır. Türkiye’deki ABD üsleri SSCB’ye yönelik olduğu için, SSCB bunlara karşı önlem almaktadır. Buradan her yurtseverin çıkarması gereken sonuç, eğer üsler olmazsa, tehlikenin de olmayacağı sonucudur.

İkincisi, SİA anlaşması gereği üs sayısı ve buradaki saldırı silahları sayısı arttığı için risk, yani bir savaş durumunda kül olma tehlikesi de artmaktadır. Demek ki, anlaşmanın feshedilmesi, üslerin kapatılması en önemli ulusal görevdir, savaş tehlikesini uzaklaştırmanın tek yoludur.

Üçüncüsü, bu yapılsa, risk kalmayacağına göre ordunun modernizasyon ihtiyacı da minimuma inecektir. Yapılması gereken “riski dengelemek” (nükleer yokoluş neyle dengelenebilir ki?) için daha çok silahlanmak değil, riski yoketmek, onu doğuran şeye, Türkiye’deki Amerikan askersel varlığına son vermek, barışçı bir dış politika izlemektir.

O nedenle şimdi ordunun modernizasyonu gerekçesiyle getirilen silah vergisine, silah sanayi kurma gerekçesiyle tekellerin kalarının devlet eliyle doldurulması girişimlerine, F-16 projesine karşı çıkmak zorunludur.

Dördüncüsü ABD yönetimi, Evren-Özal yönetiminin orduyu modernleştirme istemlerine yanıt vermediği, gereken silah ve para yardımını yapmadığına göre, “Sovyet tehdidi” yalanına kendisi de inanmamaktadır. Şimdi bu durumda daha açık ortaya çıkmaktadır ki, Amerika’nın asıl amacı, bizi korumak falan değil, Türkiye’deki üslerini Sovyetler Birliği’ne karşı başlatacağı bir saldırı

savaşında nükleer ilk vuruş yapabilmek için kullanmaktır. Buradan ateş açacak sonra da siz Boğazları, Ege’yi tutun, ben arkadan gelirim deyip, Türkiye’yi kendi başına bırakıp gidecektir. Amerikan ve NATO üsleri Türkiye’yi korumak için değil, Sovyetler Birliği’ne saldırmak için vardır.

Evren-Özal yönetimi farkında olmadan bütün gerçekleri itiraf etmiş bulunuyor. Bütün yurtsever güçler bu durumda SİA’nın feshedilmesi, üslerin kapatılması için seslerini yükseltmek için daha ne kadar bekleyecektir?

ABD “yardım” adını taktığı (aslında yüksek faizle sonra iki katıyla geri aldığı) FSM kredilerini artırsa da, “karşılıksız” bile para verse, eski borçları bile silse, Türkiye’den daha çok mal alacağına söz verse, gene de, her durumda sonunda kaybedecek olan biziz! Ne olursa olsun, SİA anlaşması feshedilmelidir!

Yeni yeni tehlikeler

Sorun bu kadar da değildir. ABD yönetimi şimdi Türkiye’den sözkonusu “risk”i daha da artıracak yeni ödünler istemektedir. NATO başkomutanı Rogers’in adıyla bağlı plana göre ve FOFA planı gereğince, Türkiye’ye Sovyetler Birliği’nin 500 kilometre kadar içine vurabilecek, F-16 uçaklarından atılabilecek nükleer silahlar ve Lance ve Patriot roketleri yerleştirmek isteniyor. ABD ayrıca Türkiye’de kendi antisovyet propagandası için 11 adet radyo anteni kurulmasını istiyor. Muş ve Batman havaalanlarından, Diyarbakır Pirinçlik üssünden Yıldızlar Savaşı için yararlanmak, Türkiye’ye kimyasal silahlar yerleştirmek ve Doğu Anadolu’daki üslerini ve havaalanlarını Ortadoğu’ya “Çevik Kuvvet” göndermede rahatlıkla kullanabilmek için, SİA anlaşmasından “NATO çerçevesi içinde ortaklar olarak” ibaresinin çıkarılmasını dayatıyor.

Ayrıca NATO’nun “Güneydoğu Kanadı”nı güçlendirmek için (Batı Avrupa’ya Pershing ve Cruise roketlerinin yerleştirilmesinin tamamlanmasıyla NATO’nun ağırlık merkezi giderek Güneydoğu kanadına kaydırılmaktadır) ABD, Türkiye’den Yunanistan’ın Limni

adasını silahlandırması vb. konularda NATO planlarına evet demesini, ayrıca Kıbrıs'ta ABD garantörlüğünü kabul etmesini istiyor.

Şimdi bütün dünyada Washington'un Yıldızlar Savaşı projesine karşı geniş bir hareket oluşmuştur. Son olarak AET üyesi ülkelerin sosyal demokrat partileri ortak bir açıklamayla bu projeye karşı çıkmıştır. Türkiye'nin katılmaya zorlandığı ve hükümetin "teknolojik gelişmemize katkısı olacak" yalanlarıyla onay verdiği, nükleer savaş tehlikesini daha da artıracak, silahlanma yarışını daha da tırmandıracak bu projeye karşı ülkemizde de geniş bir tepki örgütlemek zorunludur.

1986 Barış Yılı değerlendirilmelidir

Bütün savaş karşıtı yumuşama ve silahsızlanma yanlısı güçler şimdi Birleşmiş Milletler Örgütü'nün 1986 yılını barış yılı ilan etmesinden de yararlanarak barış savaşımını daha da yükseltmelidirler.

İşçinin işsiz kalmasından işsiz iş bulamamasından, köylünün mazota-gübreye-tohuma para yetiştirememesine, yurttaşların düşüncelerini özgürce açıklayamamasından, dünya üzerinde yalnız ve onursuz bir duruma düşmemize kadar bütün temel sorunlarımız ülkemizin Amerikan emperyalizminin savaş arabasına koşulmasıyla daha da artıyor. Bu tehlikeye karşı seferber olmadan, bu sorunlarımıza kalıcı çözümler bulmamız da olanaksızdır.

Aydınlarımız yasal muhalefet partilerinden farklı olarak savaş mı, barış mı sorununa artan olumlu bir ilgi gösteriyorlar. Sorunu halkımıza anlatmak için aydınlara gerçekten de önemli görevler düşüyor. Ayrıca af ve demokrasi konusunda aydınların tutarlı yaklaşımları nasıl yasal muhalefet partilerini etkilediyse, barış konusunda daha da hareketlenmeleri de şimdiden söyleyebiliriz ki, olumlu sonuçlar getirebilecektir.

REJİM ESKİYE ORANLA DAHA ZAYIF DEMOKRASİ GÜÇLERİ DAHA GÜÇLÜDÜR

Raporumuzun buraya kadarki bölümünde dünya çapındaki gergin ortamda Evren-Özal yönetiminin ekonomik alanda ve dış politikada izledikleri politikaların halkımıza getirdiği son derece kötü sonuçlar ve bunların atmaya hazırlandıkları yeni tehlikeli adımlar üzerinde durduk.

Ne var ki, geçen süre içinde ülke içindeki politik durumda, politik güçlerin yeralımında olumlu diyebileceğimiz yeni gelişmeler olmuştur. Evren-Özal yönetiminin bütün öteki vaatleri gibi demokrasiye geçilmekte olduğu sözlerinin de asılsız olduğu en geniş güçler tarafından görülmüştür. Bir an önce demokrasiye geçilmesi istemi bugün en güçlü istemdir. Gelişmeler aynı zamanda ülkemizi ve halkımızı bekleyen tehlikelerin önüne geçmenin, demokrasiye kazanmanın olanaklı olduğunu da göstermektedir.

Rejimin manevraları tutmuyor, demokratik muhalefet güçleniyor

Geride bıraktığımız dönemde Evren-Özal yönetimi, karşısındaki muhalefet güçlerini geriletmek ve bölüp parçalamak için her yola başvurmuştur. Boyalı basının uydurduğu "TKP iki başlı oldu", "Sol Birlik parçalandı" yalanlarını, sosyal demokrat hareketi bölünmüş tutma çabalarını, Calp'çılarını, HP ve MHP'li faşistlerle Sunalp'çılarını MDP içindeki diktatörlük yanlısı faaliyetlerini, M. Yazar'ın DYP'yi bölme girişimlerini hatırlayalım. TKP'yi ve öteki Marksist sol güçleri sosyal demokrat çevrelerle, bu çevrelerle merkez sağ muhalefeti, Kemalistlerle dindar muhalefeti birbirine düşürme çabalarını hatırlayalım. MİSK ile ve Türk-İş içindeki faşist ve Amerikancı sendikacılar eliyle Türk-İş'in ve genel olarak sendikal hareketin, Kürdistan'da köylerde belli grupların rejim eliyle silahlandırılmasıyla Kürt halkının nasıl bölünmek istendiğini hatırlayalım. DİSK'in savaşım ilkelerini işçi hareketinden uzak tutma

çabalarını, çeşitli şantaj ve tehditlerle sendikacıları boyun eğmeye zorlama denemelerini, yoğun şovenist propaganda ve devlet terörizmiyle Türk ve Kürt halklarının arasına nasıl kama sokulmak istendiğini hatırlayalım. TKP'nin ve öteki Marksist güçlerin, aydın hareketinin "vatan haini" ilan edilerek nasıl halktan yalıtılmak istendiğini ve giderek tırmandırılan bir antikomünizmle nasıl bütün diktatörlük karşıtı hareketin geriletirmek istendiğini hatırlayalım. Aralıksız süren baskı ve teröre ve bütün bu iğrenç bölücü, bozguncu çabalara karşı, diktatörlük amacına ulaşamamış, tam tersine diktatörlüğün demokrasiye geçiş manevrası tutmamış ve bunalımı şimdi daha da derinleşmiştir. Demokrasinin yandaşları boyun eğmiyor.

Pişmanlık yasası adlı utanç verici uygulamayla yeni tutuklama ve işkencelerle, tehditle genel politik af hareketini etkisizleştireceğini uman diktatörlük bugün çok daha geniş bir af hareketiyle karşı karşıyadır. Türk Hukuk Kurumu, Barolar ve çok sayıda hukuk adamı, eski yargıtay ve anayasa mahkemesi üyesi de şimdi genel politik aftan yana tutum alıyor.

Yasal muhalefet hareketini geriletmek, bölüp parçalamak, buradaki farklı güçleri birbirine düşürmek, bir bölümünü sahte parlamento ile uzlaştırmak için bir dizi girişimde bulunan diktatörlük, şimdi tam tersine bu muhalefetin daha da hareketlendiğini ve yalnızca Özal hükümetine karşı çıkmakta değil, parlamento seçimlerinin yenilenmesi 1982 Anayasası'nın değiştirilmesi, Evren'in cumhurbaşkanlığından ayrılması, ordunun politik yaşama karışmasına son verilmesi istemleri çevresinde de birleştiğini görüyor.

Muhalefetin sıralarında 12 Eylül devirmesinin demokrasiye karşı işlenmiş bir suç olduğu ve 12 Eylül öncesindeki terör ortamının oluşmasında militarist generallerin de rolü olduğu görüşü güç kazanıyor.

Diktatörlük geçen dönemde birkaç kez sertleşmeyi denemiştir de, bununla bir sonuç elde edememiş, parlamento dışı demokratik muhalefetin hareketlenmesinin önüne geçememiştir. Tersine bu hareketlenmenin bir sonucu olarak sahte parlamento diktatörlüğün

dikensiz gül bahçesi olmaktan çıkmıştır. HP ve MDP kongrelerinde rejim yandaşları yenilgiye uğramıştır. SODEP ile HP'nin SHP'de birleşmesi şimdi rejimi güçlendirici değil, parlamentonun bunalımını derinleştirici bir işlev görmektedir. Parlamentodaki rejim yandaşları ise halkın gözünde iyice yıpranmış, iplikleri iyice pazara çıkmıştır. ANAP grubundaki huzursuzluk artık saklanamaz olmuştur.

Aydınlar davasında aydınların diktatörlük rejiminin içyüzünü sergilemeleri, Evren'i suçlamaları ve demokrasiyi kararlı biçimde savunmalarından sonra yasal muhalefet partileri de diktatör Evren'e karşı çıkmaya başlamışlardır. Eski politikacılar kendilerine konan antidemokratik yasakları artık dinlememekte ve rejime karşı açık tutum almaktadırlar.

Sol güçlerle yasal muhalefetin tutarlı çevreleri arasında bir yakınlaşma ve diyalog başlamaktadır.

Şimdi aydınlar davasında şöyle denmektedir: "Bugün geldiğimiz noktada o dilekçedeki gözlemlerimizin eksik, isteklerimizin ise yetersiz kaldığı görülüyor."

Sola ilgi artmakta, diktatörlük bunu önleyememektedir. Ruhi Su yoldaşımızın cenaze töreninin yığınsallığı ve burada sergilenen direniş kararlılığı bunun bir göstergesi olmuştur.

Partimizin 4. Plenum kararları doğrultusunda gerçekleştirdiği 65. yıl kutlamaları, ülke içinde ve dışında çok olumlu etkilerde bulunmuştur. Diktatörlük vargüciyle partimize saldırmakta, ama tam tersine şimdi "TKP'siz demokrasi olmaz" görüşü kamuoyunda yayılmaktadır.

Diktatörlük Kürt halkı üzerindeki baskılarını aralıksız sürdürmektedir. Ama burada da umduğunun tersine, direnci kıramamakta, tersine kamuoyunda bu baskılara son verilmesi istemi giderek güçlenmektedir. Buradaki sorunun silahlı eylemlerden ya da ayrılma isteminden değil, Kürt halkının varlığının tanınmamasından ve Kürtler üzerindeki baskıdan kaynaklandığı giderek daha iyi görülmektedir.

Diktatörlüğün kendisine karşı çıkan dindar çevreleri irtica suç-

lamasıyla geriletme çabaları da sonuç vermemiştir. Refah Partisi bugün karşı karşıya bulunduğu kapatılma tehdidine rağmen, demokrasiyi savunmakta, Amerikan emperyalizmine karşı tutum almakta ve yalnız dindarların vicdan özgürlüğünü değil, aynı zamanda daha geniş bir düşünce özgürlüğünü savunmaktadır.

Avrupa Parlamentosunun Türkiye ile, demokrasi olmadığı gerekçesiyle ilişkileri 1988'e kadar dondurma kararı alması rejime önemli bir darbe olmuştur. Buradaki tartışmalarda Türkiye'deki rejime demokrasi denilebilmesi için işkence ve idamların durdurulmasının, politik tutukluların özgürlüklerine kavuşmasının, işçi hak ve özgürlüklerinin eksiksiz sağlanmasının ve TKP'nin yasal çalışma hakkına sahip olmasının, Kürtler üzerindeki baskılara son verilmesinin zorunlu olduğunun vurgulanması, bu darbenin önemini daha da artırmaktadır. Bu önemli kararın alınmasında yurtdışındaki aydınların ve sendikacıların, göçmen işçilerin Türkiye demokrasi güçleriyle dayanışma hareketinin güçlenmesi için harcadıkları çabaların büyük rolü olmuştur.

ABD ile SİA anlaşmasının uzatılması için yapılan görüşmeler çevresinde, hem ABD emperyalizminin Türkiye karşısındaki hegemonyacı, dayatmacı tutumu, hem de Evren-Özal yönetiminin ABD karşısındaki onursuz, kölece tutumu iyiden iyiye kamuoyunun gözleri önüne serilmiştir. Evren-Özal yönetiminin Bulgaristan örneğinde görüldüğü gibi sosyalist ülkelerle ilişkileri torpillemesi, Batı Avrupa ile ilişkileri bozması, kamuoyunda Türkiye'nin bu gidişle tamamen ABD emperyalizminin avucuna düşeceği yolundaki kaygıları şimdi son derece artırmıştır. Atatürk döneminin bağımsız barışçı dış politika anlayışına geri dönülmesi; gerçekten çok yönlü ama ulusal çıkarları temel alan onurlu bir dış politika istemi, öz kaynaklarımıza, kendi gücümüze dayalı bir ulusal güvenlik anlayışı ve sosyalist ülkelerle ilişkilerin geliştirilmesi istemi güç kazanmaktadır.

Öte yandan Özal'ın ekonomik politikası bütün muhalefet tarafından reddedilmekte, buna karşılık alternatif bir ekonomik poli-

tikanın hızlı bir büyümeyi ve sanayileşmeyi gerçekleştirmek, yatırımları, üretimi ve iç pazarı büyütmek, işsizliği ve gelir dağılımındaki adaletsizliği azaltmak hedeflerine yönelmesinin zorunlu olduğu bütün bu güçlerce paylaşılmaktadır.

Ayrıca, silahlı kuvvetler içinde de, ordunun politik yaşamdan gerekten çekilmesi ve Evren ile öteki darbecilerin kendi kaderleri ile başbaşa bırakılması gerektiğini savunan çevreler genişlemektedir.

Yığınlar hareketlenmeye açık bir konuma geliyor

Bütün bu gelişmeler, şimdi, Özal hükümetinin getirdiği aralıksız zamlar, artan işsizlik ve yıkım altında yitirdiği özgürlüklerin önemini daha iyi kavrayan yığınlar üzerinde olumlu etkilerde bulunmakta ve yığınların ileri kesimlerinde ve çeşitli yığın örgütlerinde artan bir hareketlenmenin ilk belirtileri ortaya çıkmaktadır.

İstanbul'da ilaç işçileri bütün güçlükleri göze alarak greve çıkmış, grevi iki ay sürdürmüş ve sonunda istediklerini elde etmişlerdir. Ardından kimya işkolunda yeni bir grev başlamıştır. Birçok yerde kısa süreli başarılı işçi direnişleri olmaktadır. Şimdi kanıtlanmıştır ki, hakları korumak için greve çıkmaktan, direnmekten başka sonuç alıcı bir yol yoktur. Birleşik Alman ilaç işçileri, sendikalarının yardımıyla, işçi sınıfının savaşım geleneklerinin canlı kaldığını göstermiş, bütün işçilere ve kaybettikleri hakları geri almak isteyen emekçilere örnek olmuşlardır. Öte yandan Türk-İş içinde yönetimin eylemsiz kalma tutumuna karşı muhalefet güçlenmektedir. Köylülükte büyük bir hoşnutsuzluk birikmiştir. Birçok yerde Özal'ın yolu üreticiler tarafından kesilmektedir. Bir dizi kooperatif birliğinde tepeden inme ANAP ve cunta yandaşı yönetimden uzaklaştırılmıştır. Ziraat Odaları ve Ziraatçılar Dernekleri aktifleşmiştir. İstanbul'da işyerleri mühürlenene 300 esnaf Özal'ın karşısına "dükkan istiyoruz" pankartlarıyla çıkmıştır. Üniversite gençliği cesaret ve yaratıcılıkla yasal örgütlenme hakkını zorlamaktadır.

*Rejimin amacı: Bugünkü durumu en azından
1988'e kadar sürdürmek*

Değerli yoldaşlar,

Görüldüğü gibi faşist diktatörlük kendini gizlemek ve karşıtlarını bölmek için başvurduğu manevrada başarısız olmuştur. Tersine bizim baştan önerdiğimiz gibi demokrasi güçleri bu manevradan onu daha da zayıflatmak için yararlanmayı başarmışlardır. Şimdi eskiye oranla rejim daha zayıf, demokrasi güçleri daha güçlüdür. Şimdi sorun, demokrasi güçlerinin inisiyatifi ele geçirmesi ve rejime son verebilecek ve demokrasiyi kurabilecek bir güce ulaşmasıdır.

Diktatörlük komünistler ve öteki marksist sol güçler üzerindeki terörünü aralıksız sürdürecektir ve yığın eylemlerinin önüne bütün gücüyle dikilmeyi deneyecektir. Olanak bulursa burjuva muhalefete karşı sertleşmeyi de gene deneyebilir. ABD emperyalizminin baskı ve dayatmaları ve ekonomik durumdaki artan kötüleşme, rejimin istikrarsızlığı sertleşmeyi teşvik eden faktörlerdir. Ama herşeyin bir sınırı vardır.

Diktatörlük manevra alanı daralmış da olsa yeni manevralara başvurmaktan, muhalefete kimi ödünler vererek onu yumuşatmayı denemekten de vazgeçmeyecektir. İşbirlikçi oligarşinin ANAP'ı korumaya çalışacağı ve çeşitli yollardan ANAP ile DYP'yi yakınlaştırmayı deneyeceği de unutulmamalıdır. Ayrıca ordu yönetimi kendisinin politik yaşama karışmaktan vazgeçtiği izlenimini verecek manevralar düzenlemeye çalışmaktadır. Özetle rejim, zayıflama sürecine karşı, MK 3. Plenumu'nda vurguladığımız gibi hem manevra yapma, hem de baskı ve teröre başvurma yöntemlerini birlikte uygulayarak direnmeye çalışacaktır. Amacı bugünkü durumu en azından 1988'e kadar sürdürmektir.

Ne var ki burada artık kritik bir noktaya geliniyor. Şimdi muhalefeti yumuşatabilmek için büyük ödünlerin göze alınması gerekiyor. Bunlar, örneğin Özal hükümetinin değiştirilmesi ya da erken seçimlere gidilmesidir, Anayasa'nın kimi maddelerinin değiştirilmesidir, politik tutukluların en azından bir bölümünü içeren bir affın

çıkarılmasıdır.

Görüldüğü gibi Evren-Özal diktatörlüğünün durumu zordur, ama hiç kimse bunların iktidarı kendiliklerinden bırakıp gideceklerini sanmamalıdır. Rejimin sertleşmesini önlemenin tek yolu da bizce muhalefetin "sertleşme"yi göze almasıdır, yasal muhalefetin yığınların eyleminin yükselmesinden korkmamasıdır.

**ÖNDE DURAN GÖREV: DEMOKRATİK MUHALEFETİN
KARARLILIK KAZANMASI, GENİŞ YIĞINLARIN
POLİTİK SAVAŞIMA ÇEKİLMESİ,
YIĞIN EYLEMİNİN YÜKSELTİLMESİ**

Demokrasi savaşımını daha da yükseltebilmek için bu savaşımın mevcut durumdaki gelişme özgüllüklerini iyi görmek gerekiyor.

Burada önemli olan, birincisi, rejim karşıtı politik güçlerin artan hareketlenmesinin halk yığınlarının hareketlenmesi için elverişli koşullar yarattığıdır. Bu nesnel bir şeydir. Ayrıca burjuvazi içindeki rejim konusundaki ayrılıkların derinleşmesi de aynı sonucu getirmektedir. İkincisi muhalefetin sıralarındaki farklı, hatta karşıt konumlardaki politik güçler diyalektik bir biçimde birbirlerinden etkilenmekte ve birbirlerini daha çok dikkate almaktadır. Örneğin burjuva muhalefet partilerinin bir ölçüde hareketlenmesi, aydınların çıkış yapması için elverişli bir ortam doğurmuştur. Aydınların çıkışı ve mahkeme kürsüsünden Evren diktatörlüğünün içyüzünü sergilemeleri, burjuva partilerini Evren'e karşı çıkmada yürekliendirmiştir. Tutarlı demokrat güçlerin tutumları merkez ve merkez sağ güçleri emekçilerin demokratik hakları ve düşünce ve örgütlenme özgürlüğü konularındaki konumlarını gözden geçirmeye zorlamaktadır. Öte yandan sol güçler içinde demokrasi savaşımının önemi daha iyi kavranmaktadır. Üçüncüsü, bütün bu gelişmelerin temelinde halkın hoşnutsuzluğunun artması yatmaktadır. Halkın demokrasi için hareketlenmesi sağlandığında, bütün bu gelişmeler

ve diktatörlüğün zayıflaması çok daha hızlanacaktır.

Bunlar politik savaşımın gericiilik dönemlerindeki gelişmesinin özellikleridir ve partimiz en baştan bunları saptamış ve politikasında değerlendirmiştir.

Şimdi bütün bunları dikkate alarak, Evren-Özal yönetiminin yeni halk düşmanı adımlarını durdurmak, onu daha da geriletmek, demokrasi cephesini daha da pekiştirmek ve geniş halk yığınlarının politik yaşama çekilmesini sağlamak için, politikayı fabrikalara, köylere, emekçi mahallelerine sokmak, buralarda farklı politik görüşlerden emekçileri birleştirmek için ve halkın eylemini yükseltmek için, kısaca, demokrasi güçlerinin gidiş üzerindeki inisiyatifini ele alabilmesi için, demokrasinin tutarlı yandaşları savaşımını öncelikle hangi konularda odaklaştırmalıdır? Plenumumuz bu soruyu, en başta genel politik af ve düşünce özgürlüğü için ve işsizliğe, işten çıkarmalara, hayat pahalılığına karşı sendikal haklar için savaşımı yükseltmek gerekir diye yanıtlamalıdır.

Genel politik af ve düşünce özgürlüğü için savaşım

Genel politik af ve düşünce özgürlüğü için savaşım büyük önem taşıyor. Çünkü, bir kere, diktatörlük demokrasi güçlerine karşı ortamı elverişli bulursa sertleşmeyi mutlaka deneyecektir. Sol güçler üzerindeki baskılarını artıracaktır. Polis aldığı yeni yetkilerle ülke çapında terör estirmektedir. Kürdistan'daki baskılar aralıksız sürmektedir. Politik tutuklulara her türlü işkence uygulanmaktadır. Şimdi Türk Ceza Yasası yeni değişikliklerle daha da faşistleştirilmek isteniyor. Bu sürekli terör ortamı ayrıca bütün toplum üzerinde büyük bir psikolojik baskı oluşturmaktadır. Bu baskıların durdurulması ve genel politik af için savaşımı yükseltmek demokrasi hareketinin en önemli görevidir.

Politik tutuklamaların, işkence ve idamların durdurulması, cezaevlerindeki kötü koşulların kaldırılması, gözaltı süresinin ayrımsız bütün herkes için 24 saate indirilmesi, sanık avukatlarının sorgulamalara katılması, savunma hakkına konan kısıtlamaların kaldir-

ılması, yurttaşların fişlenmesine son verilmesi, politik nedenlerle işlerine son verilenlerin haklarının geri verilmesi, yurtdışındaki politik göçmenlerin özgürce yurda dönmesi, emniyette ve konsolosluklarda ilericilerin pasaportlarına el koyma uygulamalarına son verilmesi, bütün yurttaşların politik özgürlüklerinin eksiksiz sağlanması, politik sabıka dosyalarının sahiplerine verilmesi ve politik tutukluların özgürlüklerine kavuşmaları, 141. 142. 163. maddelerin kaldırılması istemleri için aralıksız savaşım yürütülmelidir.

Bu olmadan demokrasi savaşımı sözde kalmaya mahkumdur. Komünistler, sosyalistler, ilericiler, DİSK ve Banış Derneği yöneticileri, yurtseverler, Kürt demokratları yargılanır, hapishanelerde çürütülmek istenirken, ülkeye demokrasi, huzur ve esenlik gelemeyiz, ulusal güvenlik korunamaz. Çünkü bu güçlerin katkısı olmadan ABD hegemonyası ve diktatörlük safdışı edilemez. Zindanlar boşaltılmadan demokrasiye geçilemez. Zindanların boşaltılması için çaba harcamadan faşizme, militarizme karşı savaşılabilir. Halkımız söze değil işe bakıyor ve demokrasi isteyen herkesin politik af için çalışmasını istiyor.

Bir kere daha tekrarlayalım. Af sorunu yasa sorunu değil, halkın istemi sorunudur. Eğer en geniş güçler zindanların boşaltılması isteminde birleşirse ve bu konuda aktif bir tutum alırsa o zaman hiçbir güç zindanların boşaltılmasını engelleyemez ve ülkemizde demokrasiye geçilmekte olduğunu gerçekten müjdeleyecek şey, zindan kapılarının ardına kadar açılması olacaktır.

İşten çıkarmalara, işsizliğe, hayat pahalılığına karşı sendikal haklar için savaşım

Bugün en önemli sosyal sorun işsizliğin artmasıdır. İşsizlik iki nedenden artıyor: Hem artan sayıda işçi işten çıkarılıyor, hem de çalışma yaşına giren yurttaşlara işyeri sağlayacak yeni yatırımlar yapılmıyor.

İstanbul Sanayi Odası 1984 yılında en büyük 500 sanayi kuruluşunun kârları artmasına rağmen işçi sayısını yüzde 5 azaltmış

olduklarını açıkladı. Daha küçük kuruluşların ise daha çok işçi çıkardığı biliniyor. İşten çıkarmalar 1986'da hızlanacaktır. Eğer KİT'lerle ilgili halk düşmanı proje gerçekleşirse, burada çok büyük işçi ve memur tasfiyeleri gündeme gelecektir. Yatırımlar artmadığına ve artmayacağına göre, yeni işyerleri de açılmayacaktır.

Öte yandan Özal hükümeti şimdi, sözde işsizlerin iş bulmasını kolaylaştırmak amacıyla, asgari ücretin de altında işçi çalıştırılmasını yasallaştırmak istiyor. Böylece asgari ücret hakkı fiilen ortadan kalkacaktır. Bu genel ücret düzeyinin de düşmesini getirecektir. Bir amaç da çalışanlarla işsizleri birbirine düşürmektir. KİT'lerde sözleşmeli işçi çalıştırma uygulaması, işçileri sendikasız, güvencesiz bırakmak için başvurulmuş başka bir girişimdir. Emeklilik yaşının artırılmasıyla sömürü daha da artırılmak isteniyor. Bütün bunlar gösteriyor ki, çalışma yaşamı 18., 19. yüzyıla geri döndürülmek isteniyor.

Bütün bunlar dikkate alındığında işten atılmaların durdurulması ve yasaklanması ve yeni işyerleri açılmasının gerçekleşmesi ve sendikal haklar için savaşımları yükseltmenin belirleyici önemi ortaya çıkmaktadır.

Dış borç ödemelerinde belli bir süreyle bir moratoryum ilan edilmesi, silahlı harcama harcamalarının azaltılarak birkaç yıl içinde giderek yarı yarıya indirilmesi, büyük sermayenin etkili vergilendirilmesi ve bürokratik harcamalarda önemli bir tasarrufa gidilmesiyle büyük yatırım fonları oluşturulabilir ve 4. Beş Yıllık Plan döneminin yarım kalmış ya da başlanmamış yatırımlarına öncelik verilerek işsizliğe karşı etkili önlemler alınabilir ve sanayileşme yolunda sağlam adımlar atılabilir.

OECD Türkiye Konsorsiyumu Başkanı Geberth: "İşsizliği azaltmak için Türkiye hiçbir çaba harcamamalıdır. İşsizliği azaltmak için atılacak herhangi bir adım dış ekonomik ilişkilerde çöküşe götürür" diyor. Özal hükümeti de bu anlayışı savunuyor. Gerçek somuttur: Ya ulusal ekonomi ve emekçi halk çökecek, ya emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin yağma ve talanları, vurgunları sona erecek. Her politik güç ya işsizlerin yanında yer alacak, ya dış

ekonomik ilişkilerden multi milyarlar olanların. İkisinin ortası yok!

Biz ise yoldaşlar, öncelikle işten atılmaların durdurulması ve yasaklanması istemiyle çok geniş bir hareket yaratılması ve bu konuda sendikaların aktif tutum alması için her çabayı göstermeliyiz.

Sendikal hareketin önündeki yasakları kırmak için

Sendikacıların ana görevi bugün bizce iş güvencesi için, hükümetin antisendikal girişimlerini önlemek için, toplu sözleşme ve grev özgürlüğü için, sosyal kazanımların daha da yokedilmesini durdurmak için, sendikal hareketin etkisini artırabilmek için, kısaca sendikal hareketin önündeki yasakları kırmak için politikanın, demokrasi savaşımının fabrikalara, işyerlerine girmesine, işçilerin savaşımlarına, eylemlerini yükseltmesine yardımcı olmaktır. Birçok sendikacının dediği gibi "İşçiler ellerine pankart almalı, haklarını aramalı, Türk-İş buna öncülük etmelidir." İşçiler, sendikacılar hükümetin, Evren'in, parlamentonun, patronların rica ve minnetten anlamadıklarını gördüler. Bunlar tek bir dilden anlarlar, o da sınıf savaşımının dilidir. Kemal Türkler'in dediği gibi yapılacak tek şey vardır. O da "Hodri meyan" demektir.

Köylülük sesini duyurabilmeli

Köylülüğün durumunun önceki yıllarla karşılaştırılamayacak kadar kötüleştiği artık sansür altındaki basına bile yansıyor. Köylünün bu duruma karşı koymak için elinde hemen hemen hiçbir araç yok. Köylünün yöntemi şimdiye kadar, seçimlerde şu ya da bu partiye oy atmak ve karşılığında kimi geçici ödünler almak olmuştur. ANAP'tan ise köylü hiçbir şey alamamıştır.

Şimdi köylülüğün tepkisi giderek artarken, bizce sol güçlere ve tutarlı demokratlara, ilericilere düşen ana görev, köylünün bu tepkisini köyün dışında duyurabileceği, yalnız oy hakkı ile sınırlı olmayan etkili savaşım araçlarına kavuşmasına ve örgütlenmesine

yardımcı olmaktır. Öncelikle mevcut araçların kooperatiflerin, ziraat odalarının, öteki meslek örgütlerinin aktifleşmesine çalışılmasıdır. Eğer bunları sağlayamazsak, köylü ne politikaya aktif olarak katılabilir, ne de durumun daha da kötüleşmesine karşı koyabilir.

*Gençlik ülkenin bugününde ve geleceğinde
söz sahibi olmalıdır*

Bugün gençliğin ileri kesimleri demokrasi savaşımında yeni bir sınav vermektedir, yasal örgütlenme hakkını zorlamaktadır. Gençlik sözle değil işle demokrasi savaşımı veriyor. Rejim gençliğin bu çıkışlarına sert biçimde yanıt veriyor. Öğrenciler gözaltına alınıyor, tutuklanıyor, okullarından yurtlarından uzaklaştırılıyor, ama gençlik yılmıyor. Eğer demokrasinin tutarlı yandaşları gençliğe daha sıkıca sahip çıkarsa, gençliğin demokrasi savaşımındaki rolü daha da artabilecektir.

Ek sınav hakkı için, paralı öğrenime karşı, 18 yaşa seçme hakkı tanınması için, sıkıyönetimce uzaklaştırılan öğretim görevlilerinin geri dönmesi, YÖK düzenine son verilmesi için ellerindeki sınırlı olanaklarla savaşım veren gençler, bütün bu güçlükleri işbirlikçi oligarşinin kendisine güvenmeyen, gelecek korkusu içinde yaşayan, bunalımlı bir gençlik yaratma çabalarını boşa çıkarmak için göze alıyorlar. Ülkemizin geleceği konusunda sorumluluk duyan herkes gençliğin haklı savaşımını desteklemeli, ona yardımcı olmalıdır.

İlerici gençlik hareketi 1985'in dünya gençlik yılı ilan edilmesinin getirdiği olanakları, Türkiye gençliğinin ana sorunlarını kamuoyuna duyurmak, daha geniş gençlik kesimlerini demokratik haklar için hareketlendirmek için başarılı bir biçimde değerlendirdi. 12. Dünya Gençlik Festivalinde Türkiye gençliğinin de temsil edilmesi, uluslararası dayanışmanın güçlenmesine yardımcı oldu. İlerici gençlik 1986'da daha güçlü bir savaşım için gerekli ön koşullara sahiptir. TKP, "gençlik ülkenin bugününde ve geleceğinde söz sahibi olmalıdır" temel belgisi çevresinde, demokrasi savaşı-

mına daha aktif katılma, öteki demokrasi güçleriyle bütünleşme, ulusal, kültürel, ahlaksal değerlere sahip çıkma, geniş bir demokratik gençlik hareketi yaratma yolundaki özverili çalışmaları destekliyor.

*Yurtdışındaki göçmen işçi hareketini
aktifleştirme görevi*

Yurtdışındaki işçilerimizin Türkiye'deki politik gelişmelere ilgisi artmaktadır. Bu önemlidir. Öte yandan şimdiye kadar yurtdışındaki işçilere hiçbir sorunlarında yardımcı olmamış olan, tersine serbest dolaşım hakkının yürürlüğe sokulması, vizenin kaldırılması gibi sorunlarda işçilerin çıkarlarından çok Batı Avrupa hükümetlerinin isteklerini ve kendi döviz ihtiyaçlarını dikkate alan Özal hükümeti, şimdi yurtdışındaki işçilere seçimlerde oy kullanma hakkının tanınacağını öne sürüyor. Elbette, eğer baskı yapılmazsa, o, bu konuyu bir oyalama aracı olarak kullanmak isteyecek, bu hakkın tanınmasına yanaşmayacaktır. O nedenle yurtdışındaki işçiler ve işçi örgütleri hükümet üzerinde baskı uygulamalı, haklarını talep etmelidir. Eğer gerçekleşirse oy hakkı işçilerimize politikaya daha aktif katılma olanağı verecektir. Özal hükümeti yurtdışındaki işçilerin pasaportlarını yenilemek için onlardan normalin kat kat üzerinde bir harç istemektedir. Bu uygulamaya karşı çıkışları desteklemek görevdir. Askerlik bedelinin indirilmesi için verilen savaşımın elde edilen kısmi başarılar, bu savaşımın şimdi Türkiye'deki demokrasi güçlerinin desteğini daha geniş kazanmakta olması, başarılı savaşımın yolunu gösteriyor.

Savaş tehlikesine ve işsizliğe karşı Batı Avrupa ilerici güçleriyle omuz omuza savaşım veren yurtdışındaki göçmen işçi hareketi, aynı zamanda Batı Avrupa demokrasi güçleriyle Türkiye'deki demokrasi güçlerini birbirlerine yakınlaştırıyor. Türkiye'deki demokrasi savaşımını güçlendirmede bir köprü başı işlevini görüyor. Hareketin bu niteliğinin daha da güçlendirilmesi büyük önem taşıyor.

DEMOKRASİ TARTIŞMASI VE PARTİMİZİN YAKLAŞIMLARI

Demokrasi istemi güç kazandıkça, politik tartışmanın içeriği de giderek zenginleşiyor. Şimdi gerek diktatörlükten kurtulmanın ve demokrasiyi kazanmanın yolları, bu yolda etkisizleştirilmesi gereken engeller, gerekse Türkiye'nin ihtiyacı olan demokrasinin somut içeriği, düşünce ve vicdan özgürlüğü, Kürt sorunu ve demokratik bir Türkiye'de nasıl bir sosyal-ekonomik politika, nasıl bir dış politika izlenmesi gerektiği, Türkiye'nin nasıl bir ulusal güvenlik anlayışına sahip olması gerektiği gibi konular artan ölçüde politik tartışmanın gündemine giriyor. Sol güçlerin sıralarında ise solun demokrasi savışımındaki rolünü arttırmanın yolları üzerine tartışılmaktadır.

Demokrasi hareketinin yönelmesi gereken somut hedefler

Şimdi çok geniş güçler, demokrasi anlayışları farklı bile olsa, partimizin baştan beri savunduğu gibi bu hükümet düşürülmeden, bu parlamento yenilenmeden, Evren'in zorlama cumhurbaşkanlığına son verilmeden, 1982 Anayasası değiştirilmeden ve ordunun politikaya karışması önlenmeden demokrasiye geçilmesinin olanaklı olmayacağı görüşünde birleşiyorlar. Böylece demokrasi hareketinin yönelmesi gereken somut hedefler daha da belirginleşiyor.

Demokrasi güçlerinin bunları kendilerine hedef yapmalarının haklılığı, yalnızca Evren-Özal yönetiminin izlediği politikaların ve anayasanın halk düşmanı ve antidemokratik karakterinden değil, aynı zamanda 7 Kasım 1982 referandumu ile 6 Kasım 1983 genel seçimlerinin antidemokratik karakterinden kaynaklanmaktadır. Bu nedenle bu sözde oylamaların geçersizliği, meşru sayılamayacağı görüşü şimdi giderek güçlenmektedir. Bu oylamaların sonuçları meşru sayılamayacağı için de, yeni seçimler, yeni parlamento, yeni hükümet, yeni anayasa ve yeni cumhurbaşkanı istemleri en haklı istemler olarak ortaya çıkmaktadır.

Ne var ki, bugünkü rejimin antidemokratik karakteri en başta onun 12 Eylül 1980 darbesinin sonucu olmasından kaynaklanmaktadır. 12 Eylül darbesinin meşru ve zorunlu olmadığı görüşü de şimdi muhalefetin sıralarında güç kazanmaktadır. Bununla bağlı olarak ordu yönetiminin bir daha böylesi darbelere başvurmamasının önünün nasıl kesileceği sorusu da artan ölçüde tartışılmaktadır.

Yoldaşlar,

Biz bu konudaki görüşlerimizi açıklamış bulunuyoruz. Burada yalnızca iki noktayı vurgulamak istiyoruz.

Birincisi, ordunun darbe yapmasını, generallerin ve subayların politik cinayetlere katılmalarını, işkence uygulamalarını, rüşvet ve haraç almalarını önlemenin en etkili yolu, darbe yapanları, politik cinayetleri ve işkenceleri örgütleyip uygulayanları, rüşvet ve haraç alanları halkın önünde yargılayıp, kamu vicdanında mahkum edip cezalandırmaktır.

İkincisi, sorunlara daha geniş kapsamlı bakmak gerekir. Böyle yapılırsa demokratikleşmenin önündeki engelin tek başına "ordunun gelenekselleşmiş darbeciliği" olmadığı kolaylıkla görülür.

12 Eylül öncesi ve sonrasındaki gelişmeler, bugün sanayi altındaki basına yansıdığı kadarıyla bile incelendiğinde şu gerçeğe varır: Sonutluğuyula gözler önüne serilmektedir: Demokrasiye karşı suç işlemiş ve demokrasinin önüne dikilmeye çalışan kim varsa, anti demokratik hangi kurum varsa, hepsi de, şu ya da bu şekilde 1) Amerikan emperyalizmiyle 2) büyük holdinglerle bağlıdır!

12 Eylül öncesi terör ortamını yaratan MHP ve Kontrgerilla örgütü, darbeyi yapan generaller, Özal ve çevresi, ANAP içindeki faşistler ve şeriatçılar, basındaki rejim savunucuları, bunların hepsi de Amerikan emperyalizmi ile bağlıdır ve şu ya da bu biçimde yerli tekelci burjuvaziyle kirli ilişkiler içindedir. ABD'nin ve TÜSİAD'ın 12 Eylül öncesinde terörün tırmandırılmasında, 12 Eylül'de darbenin yapılmasında daha sonra 1982 Anayasasının çatısının çatılmasında ve ANAP'ın kurulup 1983 seçimlerini kazanmasının sağlanmasında aktif tutum aldıklarının ve itici rol oynadıklarının kanıtları artık

ortadadır. Demokrasinin yokedilmesinden en büyük yararı da bunlar sağlamadılar mı?

Özlenen demokrasiye kavuşmak için

Son günlerde 12 Eylül 1980 öncesi dönemin iki başbakanı çok önemli açıklamalar yaptılar. Bülent Ecevit kendi hükümetinin 1979'da Amerikan casus uçaklarına Türkiye üzerinden uçuş yapma izni verilmediği için düşürüldüğünü belirtti. Süleyman Demirel bir gazete-yeye kendi başbakanlık döneminde ABD yönetiminin Türkiye'yi askersel ve ekonomik bakımdan baskı altına almak için başvurduğu yöntemleri anlattı. Demirel ayrıca şöyle dedi: "Amerika için demokrasi ve hürriyet Amerika'ya ve Avrupa'ya lazımdır. Başka ülkeler söz konusu oldu mu, ABD kendi yanında memleket arar. Mısır'da da böyledir bu, Türkiye'de de böyledir."

Yıllarca NATO içinde ve ikili ilişkilerde ABD emperyalizminin Türkiye'ye karşı tutumunu çok yakından tanıma olanağına sahip olmuş iki eski başbakanın kendi deneylerine dayanarak yaptıkları bu açıklamalar, bütün yurttaşlar için uyarıcı olmalıdır. Kamuoyu eski dışişleri bakanlarından İ.S. Çağlayangil'in 12 Mart döneminden sonra yaptığı "CIA altımızı oymuş da haberimiz olmamış" açıklamasını da hatırlayacaktır.

ABD nasıl oluyor da istediği zaman Türkiye'de hükümetler devirebiliyor ve kendinden yana hükümetler kurdurabiliyor? Asıl sorun budur.

Şimdi bizim en baştan beri vurguladığımız şu gerçeğin belirleyici önemi sanıyoruz ki, bütün yurttaşlarımızca daha iyi görülebilecektir:

ABD emperyalistlerinin ve işbirlikçi holdinglerin Türkiye'deki politik sistemle olan bağları kesilmeden, devlet ve ordu bunların ajanlarından ve işbirlikçilerinden temizlenmeden Türkiye'de demokrasi hep tehlikede olacaktır. ABD emperyalizmi ve tekeli burjuvazi dogmaları, asalak ve militarist karakterleri gereği antidemokratiktir, demokrasiye karşıdır. Bunlar demokrasiye karşıdır, çünkü demokrasi olursa Türkiye'yi bugün olduğu gibi ellerinde tutamazlar.

Biz burada kamuoyunun dikkatini iki noktaya daha çekmek istiyoruz. Birincisi, diktatör Evren'in antiemperyalist dindar güçleri hedefleyerek "irtica artıyor" kışkırtmasını yaptığı günlerde, basında, bu iddianın daha önce bir gizli CIA raporunda öne sürüldüğü açıklandı. İkincisi, Amerikan Christian Science Monitor gazetesinde 30 Ekim günü, Diyarbakır ve öteki Doğu ve Güneydoğu illerindeki durumu ele alan bir yazı yayınlandı. Kürdistan'daki yoğun baskıları onaylayan bu yazının sahibi ise Paul Henze! Artık herkesce bilindiği gibi Paul Henze CIA'nın eski Türkiye istasyon şefidir, 12 Eylül darbesinin perde arkası adamlarındandır ve Papa'ya suikast girişiminde "Bulgar parmağı" olduğu yalanının mimarındır. Bu kişi şimdi herhalde yalnızca yazı yazmak için Kürdistan'a gitmiş değildir.

Şimdi ortaya çıkan, Amerikan emperyalizminin, yalnızca barış hareketine ve komünist ve işçi hareketine karşı değil, Kürt ulusal hareketine ve antiemperyalist dindar çevrelerin hareketine karşı da faşist diktatörlükle tam bir işbirliği içinde olduğudur.

Bütün bunlar ortadayken iyice görülmelidir ki, ABD emperyalizmi ve işbirlikçi oligarşi şimdi demokrasi hareketinin başarıya ulaşmasını önlemek için her yola başvuracaklardır.

Bunun için uygulayacakları yöntem ikilidir: Birincisi Evren-Özal yönetiminin her yolla elden geldiğince uzun bir süre desteklenmesidir.

İkincisi, demokrasi hareketine sızmak, burada yeni Amerikancı güçler oluşturmaktır. Öyle ki, demokrasi hareketi bölünsün ve bugünkü rejim ayakta duramaz hale geldiğinde, yeni oluşacak politik sistemin gene Amerikan emperyalizminin ve holdinglerin çıkarları temelinde biçimlendirilmesi olanaklı olsun.

Değerli yoldaşlar,

Diktatörlük bugün sözde laikliği savunur görünüp, Amerikancı şeriatçıları desteklemekte, antiemperyalist dindarlar üzerinde ise baskı uygulamaktadır. Amerikancı şeriatçı güçlerin etkinliklerini artırmalarına karşı ordu içinde ve Kemalistlerin sıralarında artan tepkiyi hedef şaşırtarak antiemperyalist dindarlara yöneltmeye çalışmaktadır. Kürt halkının varlığını kabul etmemekte, ona karşı en yoğun bir

terör uygulamaktadır. Komünistler ve öteki Marksist sol örgütler üzerinde aralıksız baskı uygulamakta ve TKP serbest çalışma hakkını elde etmeden de, demokrasinin olabileceğini iddia etmektedir.

Bize göre ise demokraside laiklik gerçekten uygulanmalı, halkın dinsel inançlarının gericiliğin çıkarlarına araç edilmesi önlenmeli ve tam vicdan özgürlüğü sağlanmalıdır. Kimse dinsel inançları nede niyle baskı altında olmamalıdır. Kürt halkının varlığı kabul edilmeli, onun üzerindeki her türlü ulusal baskıya son verilmeli, onun her bakımdan eşit haklara kavuşması sağlanmalıdır. Düşünce ve örgüt lenme özgürlüğü eksiksiz gerçekleştirilmeli ve TKP serbest çalışma, seçimlere katılma hakkına sahip olmalıdır.

Bu konuların şimdi muhalefet içinde tartışılması yararlı ve zorun ludur. Ama bizce bununla birlikte tutarlı demokratlar şu andaki antidemokratik baskılara karşı çıkmalıdır. Refah Partisi'nin kapatıl masının önlenmesi, Kürdistan'daki kuşatma durumunun kaldırıl ması, komünistlerin ve öteki sol güçlerin tutuklanmasına, işkenceye uğramalarına son verilmesi için seslerini yükseltmelidirler.

Demokrasi isteyen herkes, demokrasi isteyen başka güç ve kişi lerin uğradığı antidemokratik baskılara karşı çıkmayı öğrenemediği sürece, özlenen demokrasiye kavuşamaz.

Şu artık açıktır ki, Kürt ulusunun varlığı tanınmadan, bu ulus üzerindeki baskılara son verilmeden Türkiye demokrasi yolunda ilerleyemez. TKP bütün Türk demokrasi güçlerini bu gerçeğe uygun davranmaya çağırıyor. Bu olmadan Kürt halkı Türk demokrat güç lerine güven duymayacaktır.

Öte yandan diktatörlük Türkiye Kürdistanı'ndaki kuşatma duru munun, askeri operasyonların sürmesini istiyor. Yasal muhalefet içinde ise yavaş yavaş bu duruma bir son verilmesi istemi beliriyor. Şimdi bu koşullarda Kürt yurtseverleri hangi tutumu alırlarsa ulusla rının özgürlüğü savaşımına en etkili katkıyı yapabilirler? Bu soruya soğukkanlı ve gerçekçi bir yanıt verilmesinin zamanı gelmiştir. Biz ce, bugünkü aşamada, Kürt halkının varlığının kabul edilmesi ve bu halk üzerindeki çok yönlü baskı ortamına son verilmesi için Türk demokrasi güçleriyle birleşme hedefi en sonuç alıcı hedef olacaktır.

Çünkü bu hedef iki halkın tutarlı güçlerini birleştirecektir. Çünkü böylesi bir birlik olmadan hiçbir alanda kalıcı bir sonuca ulaşılamaz. Kürt halkının özgürlük yolu diktatörlüğün yıkılmasından ve demok rasinin kazanılmasından geçiyor.

Değerli yoldaşlar,

Şimdi halkımıza daha somut gösterebiliriz ki, onun çıkarlarına uygun tek sonuç alıcı demokrasi anlayışı bizim ulusal demokrasi anlayışımızdır. Bizim ulusal demokrasi anlayışımızın özü, Türkiye' mizi yeni yeni tehlikelerin içine iten, onun ilerlemesinin önünü ke sen Amerikancı, faşist, darbeci, vurguncu, yağmacı güçlerin elinin kolunun bağlanması, buna karşılık Türkiye'nin ilerlemesinin yolunu açabilecek ulusal güçlerin, işçi sınıfının öteki emekçilerin, Kürt halkı nın, sol güçlerin demokrasiye bağlı bütün öteki güçlerin özgürlükle rine kavuşmasıdır. Gelişmeler bizim ne kadar haklı olduğumuzu kanıtıyor. Özgürlüğe susamış halkımıza bunu gösterebilmeliyiz.

TKP'nin özgürlüğü sorunu demokrasinin genişliği ve güvenliği sorunudur

Son aylarda diktatörlüğün partimize yönelik çok yanlı saldırısı daha da yoğunlaşmıştır. Parti güçlendikçe, politik etkisi arttıkça düş manın bize karşı kullandığı savaş yöntemleri de çeşitlenmektedir. Düşman şimdiye kadar hiçbir zaman TKP'ye karşı bu kadar çok çe şitli yöntem ve araçla savaşmamıştı dersek abartmış olmayız. Anti komünist propagandanın da en kabasından son derece incesine ka dar çok çeşitli biçimleri gündeme geliyor.

Diktatörlük antikomünizmi tırmandırarak, partimizin güçlenme sinin ve etkisinin artmasının önüne geçmeyi, demokrasi güçlerinin birbirine yakınlaşmasını önlemeyi ve demokrasi hareketinin yığın sallaşmasını, daha da yükselmesini engellemeyi amaçlıyor. Şimdi Evren'den sonra, Özal'da karşıtlarını TKP'nin peşinden gitmekle suçlamaya başladı. Boyalı basın, TKP'nin "Türk-İş'e ve sosyal de mokrat partiye sızmaya hazırlandığı" yalanlarını yayarak bu güçleri daha etkili bir savaşımından alıkoymaya çalışıyor. TKP'nin ulusal, de mokrat olmadığı yalanları ise partimizi yığınlardan ve öteki demok-

rasi güçlerinden yalıtılmayı amaçlıyor.

Ne ki, diktatörlük bu amaçlarının hiçbirine ulaşamıyor. Tam tersine şimdi kamuoyunda “TKP’siz demokrasi olmaz” görüşü yayılıyor. Partimizin konumları daha iyi anlaşılıyor. Toplumumuzun düşünce ve örgütlenme özgürlüğü anlayışı geliyor. Diktatör Evren önce “komünist partisiz de demokrasi olur” diye kestirip atarak aklınca bu tartışmaya son vermeyi denedi, ama bunu başaramayınca, bu kez “İlerde, Türkiye sefaletten kurtulunca komünist partisine de izin verilir” türünden bir hafiflikle sorunu sulandırmaya çalıştı. Diktatörlük bu sorunun artan ölçüde tartışılmasını önlemeyi başaramaz. Çünkü sorun demokrasinin içeriğiyle ilgili somut bir sorundur. Hem TKP vardır ve yasaklı tutulsa da savaşıp güçlenmektedir, en geniş halk yığınlarının çıkarlarının, demokrasinin savunuculuğunu yapmaktadır, hem de barış ve demokrasiye bağlı bütün güçler giderek daha iyi görmektedirler ki, komünistlerin özgür olmadığı yerde kendileri de gerçek anlamda özgür olamamaktadır, baskı ve tehdit altında yaşamaktan kurtulamamaktadır.

Türkiye’de demokrasinin bir türlü güçlenememesi ile cumhuriyet tarihi boyunca TKP’nin yasaklı tutulması birbirine sıkı sıkıya bağlıdır. Kaldı ki, bu tarih boyunca egemen güçler ne zaman TKP’ye saldırmışlarsa, ardından bu saldırıyı emekçi halka ve öteki demokrasi güçlerine yaymışlardır. Tarihsel deneyim kanıtıyor ki, komünist hareketin özgürlüğü sağlanmadan demokrasinin güvenliği sağlanamıyor.

Diktatörlük karşıtı kimi güçlerin, bir yandan “tam demokrasi” isterken, bir yandan da TKP’nin serbest çalışma hakkına kavuşmasını “Türkiye’nin koşulları açısından yararlı” görmediklerini söylemeleri, bu çevreleri ister istemez “Türkiye’nin koşulları açısından demokrasiyi, konuşan bir Türkiye’yi yararlı” görmediğini söyleyen diktatör Evren’e hak verir bir duruma düşürüyor.

TKP’nin özgürlüğü işçilerin, bütün öteki emekçilerin, devrimci yurtsever aydınların, demokrasinin bütün tutarlı yandaşlarının ihtiyacıdır. Türkiye’nin, demokrasi makyajı tam olsun diye değil, yığınların politik özgürlüklerine kavuşması için TKP’nin özgürlüğüne

ihtiyacı vardır. **TKP emekçilerin çıkarları için savaşıyor, en başta onların demokratik haklarına, düşünce örgütlenme özgürlüğüne kavuşması için her özveriyi gösteriyor. O nedenle de bu sorun demokrasi savaşımları içinde mutlaka çözülecektir.**

Solun gücü ve etkisi artırılmalıdır

Sol Birlik’in ve daha geniş sol güçlerin önünde demokratik alternatifin sürükleyici, itici gücü durumuna gelebilme görevi duruyor. Sol Birlik partilerinin en üst düzey yöneticilerinin Kasım ayı başında yaptıkları toplantıdan sonra yayınlanan bildiri ile Sol Birlik’in önüne konan görevler, şimdi bu yolda daha başarılı adımların atılabilmesinin olanaklı olduğunu gösteriyor.

Bu adımların başarısı daha geniş sol güç ve çevrelerin eylem birliğine kazanılmasıyla sıkı sıkıya bağlıdır. TKP Sol Birlik’in bu yöndeki çağrısını destekliyor.

DEMOKRASİYİ KAZANMANIN YOLU

Geçtiğimiz dönemdeki gelişmeler sonunda içerde demokrasiye geçilmekte olmadığı, dışarda iyice Amerikan emperyalizminin etkisine girdiğimiz ve bütün komşularımızdan ve Batı Avrupa’dan yalıtıldığımız, ekonomide ise 24 Ocak politikasıyla yol almanın olanaksız olduğu, bütün muhalefetin ortak görüşü haline geldi.

Bu koşullarda partimizin ve Sol Birlik’in programları, Aydınlık Dilekçesi’nin içeriği, sendika ve öteki meslek örgütlerinin yetkililerinin açıklamaları, Türk-İş’in “Ekmek, Barış, Özgürlük” broşürü, çeşitli gençlik panellerindeki görüşler, SHP’nin yeni programı, RP ve DYP yetkililerinin kimi açıklamaları incelendiğinde, bu kötü gidişi durdurmak ve iyiye doğru bir dönüşü gerçekleştirmek için ilk elde neler yapılmalıdır, sorusuna çoğunluğun destekleyebileceği gerçekçi bir yanıt bulunabiliyor.

Buna göre bizce başlıca hedefler olarak şunlar belirmektedir:

*Politik sistemin demokratikleştirilmesi,
halkın özgürlüğü için*

- Politik tutukluları da içeren bir genel af çıkarılması
- Sıkıyönetim, olağanüstü hal uygulamalarına son verilmesi
- Darbecilerden, işkencecilerden hesap sorulması
- Devletin ve ordunun faşistlerden ve Amerikan ajanlarından temizlenmesi
- İşçi ve öteki emekçilerin, memurlar da içinde bütün çalışanların grev ve serbest toplu sözleşme haklarının eksiksiz tanınması
- Kürdistan'daki baskılara son verilmesi
- Bütün yurttaşların politik haklarının sağlanması
- Sendikaların, üniversitenin, basının özgürlüğünün, yargının bağımsızlığının sağlanması
- Kültürel ve ahlaksal yozlaşmaya karşı önlemler alınması
- Demokrasinin kazanılmasına katkısı olan bütün güçlerin katılımıyla yeni bir anayasanın yapılması

*Savaş tehlikesini uzaklaştırmak, ulusal güvenliği
ve egemenliği sağlamak için*

- SİA anlaşmasının derhal fesh edilmesi ve Amerikan üslerinin durumunun gözden geçirilmesi ve kaldırılması amacıyla ABD ile görüşmelere başlanması
- Her ne gerekçeyle olursa olsun Türkiye'nin Yıldızlar Savaşı Projesinde rol almasının, topraklarında nükleer ve kimyasal silah bulundurmasının, Çevik Kuvvetlere kolaylık sağlamasının önlenmesi
- SSCB ile karşılıklı dostluk ve saldırmazlık anlaşması imzalanması amacıyla görüşmelere başlanması
- Yunanistan ile ABD ve NATO devreden çıkarılarak sorunların karşılıklı görüşmeler yoluyla çözülmesi için görüşmelere başlanması
- Kıbrıs sorununun BM kararları ve iki toplumun meşru çıkarları doğrultusunda çözülmesine çalışılması

- Türkiye'nin bütün konularda Helsinki Anlaşması ilkelerine sadık, Atatürk dönemindeki gibi bağımsız ve barışçı bir dış politika izlemesi

*Ekonomik çöküşü önlemek,
ekonomiyi canlandırmak için*

- İşçi ve öteki emekçilerin gelirlerinin yükseltilmesi, köylünün borçlarının silinmesi ve emekçilerin ve tarım üreticilerinin devletten alacaklarının ödenmesi
- Dış borçların ödenmesi konusunda belli bir süreyle moratorium ilan edilmesi
- Silahlanma harcamalarının azaltulması, F-16 projesinden vazgeçilmesi
- Kamu fonlarının yağmasına, rüşvetçiliğe ve suistimale son verilmesi
- Bankacılık ve dış ticaretin kesin devlet kontrolüne alınması, döviz rezervlerine el konması
- KİT'lerin ve madenlerin özel sektöre devredilmesinin durdurulması, kamu sektörü zararına 1980'den bu yana atılan adımların geri alınması ve 4. Beş Yıllık Planın sanayi yatırımları programının kaldığı yerden uygulamaya sokulması
- İşsizliğe karşı somut programların yapılıp uygulanması
- Devlet ve özel sektörün birlikte rol alacağı KİT'lerin güçlendirilmesi temelinde sanayileşmeyi hedefleyen ve bütün ülkelerde karşılıklı yarar ve eşitlik temelinde ilişkiler geliştirmeye dayalı planlı bir ekonomik politikanın uygulamaya sokulması

Emekçileri korumak için

- İşten çıkarmaların yasaklanması
- Büyük çaplı bir konut programının uygulamaya sokulması
- Gecekondu yıkımına son verilmesi
- SSK ve öteki sigorta fonlarının emekçilerin çıkarları için kullanılması, işsizlik sigortası kurulması

- Kamu kuruluşlarından paralı sağlık hizmetine ve ücretli eğitime son verilmesi

- Eğitim ve sağlık harcamalarının artırılması

Özetle ulusal, demokratik, laik ve sosyal bir hukuk devletine yönelinmelidir. TKP öncelikle bu istemlerin yığınsallaşması için çalışacak ve ilk elde alınması gereken bu önlemlerin ulusal demokrasi programında yer alan öteki önlemlerle tamamlanması ve antiemperyalist, antioligarşik bir içerikle derinleştirilmesi için savaşım verecektir.

Değerli yoldaşlar,

Yukardaki acil önlemler incelendiğinde daha açık ortaya çıkmaktadır ki, hiçbir politik güç tek başına ülkemizin kaderini değiştiremez, bu kötü gidişi durdurup iyiye doğru bir dönüşü halkın özlediği bir değişimi başlatamaz.

Demokratik muhalefetin halka ne yapılması gerektiği konusunda somut yanıt vermesi zorunludur. Bunun için de 12 Eylül öncesinden farklı, gerçeklere dayalı, ileri politikalar, sorumlu yaklaşımlar zorunludur.

Demokrasinin kazanılması için halk yığınlarının direnişi, eylemi zorunludur. Eğer halk kendisi her yolla eyleme atılmazsa, kimse onun çıkarı için çalışmaz. Şimdi işçiler, köylüler, gençler, esnafılar, zanaatkarlar, gecekondu sakinleri bütün ezilenler her yerde birleşip kendi istemlerini saptamalı ve bunları elde etmek için seferber olmalı, eyleme geçmelidir. Bunun için, fabrikalar, sendikalar, okullar, işyerleri, mahalleler, kahveler, camiler, kırsallar bu seferberliğin ocakları olmalıdır.

Evren ve Özal kendi yaptıkları yasaları bile dinlemezken, birçok politikacı kendi üzerindeki yasaları ağıktan çiğnerken, kimse işçilerden ve öteki emekçilerden, gençlerden sözde bir istikrar ve huzur adına faşizmin yasalarına bağlı kalmalarını isteyemez. Tersine demokrasi isteyen herkes halk yığınlarının eylemlerini desteklemelidir. Çünkü demokrasi hareketi halkın eylemine dayanmazsa utkuya ulaşamaz.

Bugün verilecek bütün bu savaşımın içinde birlikte diktatörlü-

ğe son verecek ve bugünkü muhalefet partilerine, sendikalara, köylü kooperatiflerine, öteki yığın örgütlerine, aydınlara, yurtsever subaylara, gençliğe dayanacak ve halkın eylemini, politikaya katılımını esinlendirecek ve destekleyecek ulusal, demokratik bir hükümeti kuracak güçler de belirginleşecektir.

Partimiz uzun bir süredir, Özal hükümetine bir an önce son verilebilmesi için, 1988 beklenmeden erken seçime gidilmesi gerektiğini savunuyor.

Son birkaç yerel seçim, ANAP hükümetinin elindeki devlet olanaklarını seçim sonuçlarının kendi yararına sonuçlanması için nasıl kullanacağını, yasadışı, antidemokratik kaba yöntemlere başvurmadan hiç çekinmeyeceğini açıkça gösterdi. O nedenle seçimler demokratik olmalıdır demekle, seçimler demokratik olmayacaktır. Seçimlerin demokratik bir ortamda gerçekleşmesinin önkoşulu önceden elverişli bir politik güçler oranının oluşturulmasıdır. Bizce demokrasi güçleri eylem için seçim gününü beklemeden şimdiden aktif bir savaşım yürütürlerse, yukarıda belirttiğimiz anlayışla seçimlere hazırlanırlarsa, politik af ve işsizliğe karşı savaşımı yükseltirlerse, ancak o zaman rejim seçimlerde bir yenilgiye uğratılabilir.

Özetle, gerek demokrasiye geçişin koşullarını sağlamak, gerekse demokratik bir hükümet oluşturabilmek için yapılacak tek şey demokrasi isteyen güçlerin bugünden birleşmesi ve aktif eylemlere geçmesidir. Halk bunu coşkuyla destekleyecek, güçlendirecektir.

PARTİ ÇALIŞMASINI HIZLANDIRMAK PARTİ POLİTİKASINI YIĞINLARA MALETMEK İÇİN

Plenumun sunulan MK Örgüt Bürosunun raporu, örgütsel durumumuz ve yığın çalışmalarımız hakkında ayrıntılı bilgi veriyor. Buradan da görüldüğü gibi, parti örgütlerimiz MK 3. ve 4. Plenumlarında alınan kararlar doğrultusunda yığınlar içindeki, yığın hareketinin çeşitli kollarındaki çalışmaları hızlandırmıştır. Örgütlerimiz yeni alanlara uzanmakta, parti politikamızı daha geniş çevrelere yaymaktadır. Parti yayınlarının dağıtımı gerçekleştirilmekte, bu arada Sol

Birlik gazetesi de dağıtılmaktadır. Polisin saldırılarına, kimi kayıpları mıza rağmen, parti çalışması sürmektedir. Şu da görülüyor, nerede MK ve ilgili parti örgütlerince alınan önlemler yeterince uygulanmamıştır, gereken önlemlerin alınmasında aksaklıklar ortaya çıkmıştır, orada kayıp vermişizdir. MK'miz bütün partiyi bir kere daha konspiratif çalışma için gereken önlemleri eksiksiz uygulama konusunda uyarmalıdır.

Değerli yoldaşlar,

Genel olarak yığın çalışmalarımız ve özel olarak 65. Kuruluş Yılı dönümü çalışmalarımız değerlendirildiğinde şu sonuca varılıyor: Partimizin potansiyelleri ve olanakları sanıldığından daha fazladır. Partimiz güçlenmektedir, ama henüz bütün gücünü yeterince seferber edebilmiş değildir. Bugün olduğundan daha geniş yığınlara ulaşabiliriz, sol güçlerin birliğine daha çok katkı yapabiliriz ve öteki demokrasi güçleriyle diyalogumuzu daha geliştirebiliriz. Yarın çıkacak olanaklar bir yana, bugünkü olanakları tam değerlendirmemiz durumunda bile, partimizin etkisini oldukça artırabiliriz. Tersı durumunda yeni çıkacak olanakları da değerlendiremeyiz.

Düşman da bunun, önümüzdeki perspektifin farkındadır. Komünistleri halkın gözündeki karalamayı amaçlayan yeni saldırı kampanyaları rastlantı değildir. Diktatörlük yasa dışı tuttuğu solun ve özellikle partimizin demokrasi savaşımındaki etkisini kırmak için çalışıyor. İşbirlikçi oligarşi diktatörlüğü ayakta tutamaz duruma geldiğinde, demokrasiye dönüş noktasında bizi yasal olanakların dışında tutmak, politik yaşamda legal bir yer elde etmemizi önlemek için şimdiden önlemler alıyor. Bu amaçlarla, bir yandan tutuklamalar, işkenceler, fizik saldırılarla bizi yavaşlatmaya, bir yandan da yoğun antikomünist psikolojik savaşla bizi bir tecrit duvarı içine hapsedmek istiyor.

Durum nedir? Ortaya çıkmıştır ki, TKP'nin savaşımı yokedilemez. Polis artık önüne böyle bir amaç koyamıyor. Öteyandan etrafımıza örülmek istenen tecrit duvarını da artık sarsıyoruz. Ama henüz ykmış değiliz. Önümüze bu davayı yıkabilecek güce erişme hedefi duruyor. Bu olanaklıdır, yeter ki gücümüzü gerektiği gibi kullana-

bilelim.

Kuşkusuz fabrikalarda temel örgütlerimiz ne kadar güçlü olursa, savaşımın başarısı ancak o ölçüde güvence altına alınabilir. Bu temeldir. Bütün dikkatimizi bu temeli güçlendirmeye vereceğiz.

Dikkatimiz aynı zamanda şu üç alanda yoğunlaşmalıdır: Sendikal alan, aydınlar ve gençlik. MK'miz bu alanlardaki çalışmalarımızı güçlendirecek kararlar almalıdır. Ayrıca Batı Avrupa'daki çalışmalarımızın "Demokratik Türkiye, Daha Güçlü TKP" için savaşımında daha sonuç alıcı olması için gerekli önlemler alınmalıdır.

Değerli yoldaşlar,

Politik sürece etki etme yollarını daha iyi bulmalıyız. Bütün çalışmalarımız bununla bağlı olmalıdır. Bunun için gerek propaganda ve ajitasyon alanında, gerekse örgütsel çalışma alanında çalışmaları hızlandırmak zorundayız.

Propaganda ve ajitasyonda ana sorun gerek kadrolarımıza, gerekse yığınlara ve diktatörlüğe karşı işbirliği yapmak istediğimiz güçlere TKP'nin ne istediğini, partimizin politikasını daha iyi, daha açık anlatabilmektir.

Kadrolarımıza partimizin politikasını teorik temelleri ile özümsetmezsek, onlar bu politikayı günlük çalışmalarında uygulayamazlar, yığınlarla daha sıkı bağlanamazlar. Ama açıktır ki, yığınlar içinde faaliyet yürütmeden de parti politikası özümsemez.

Örgütsel alanda ana sorun her kademedeki örgütsel yöneticiliğin zayıf kalmasıdır. Bu, gerek kadrolara parti politikasının özümsetilmesindeki, gerekse temel örgütleri sahip oldukları olanakları yeterince bilince çıkarmalarına yardımcı olmak için yönlendirmedeki eksiklikler olarak ortaya çıkıyor. Yöneticilik faaliyetindeki zayıflıklar giderilemezse, alınan kararların hızlı ve etkili yaşama geçmesi, potansiyellerin harekete geçirilmesi zayıf kalacaktır. Plenum bu sorunu ele almalıdır.

Her kademedeki yöneticilik faaliyetinin zayıflığı, kolektif çalışma düzeyinin düşüklüğü ile de bağlıdır. Kolektif çalışmanın gelişmesi, parti yaşamında özverinin, yoldaşlık ilişkilerinin ve disiplinin daha güçlenmesini getirecektir.

Sorunların başarılı çözümü herşeyden önce bu sorunların kavranmasına bağlıdır. Bu ise ancak çalışmanın çok yönlü ve etkili denetimi ile sağlanabilir. Denetimin güçlü olmadığı yerde, amaçlı çalışma ve disiplin istenilen düzeye yükseltilemez. Partimizin denetleme mekanizmaları gözden geçirilmelidir.

Gerek ajitasyon ve propaganda da, gerekse örgütsel çalışmalarda daha hızlı ve etkili yol almamızı engelleyen ana ideolojik etken, geçmiş yıllara oranla azalmış da olsa, sekterliğin etkisidir. Düşüncemizde, dilimizde, çalışma tarzımızda, çevremizle ilişkilerimizde bizi daha geniş yığınlarla ulaştırmaktan, politikamızı daha geniş yığınlarla maletmekten alakoyan ne varsa bunları gidermeliyiz. Başka türlü Marksizm-Leninizmi ülkemiz koşullarında yaratıcılıkla uygulamayı başaramayız.

Değerli yoldaşlar,

Partimizin daha hızla yol alabilmesi, politikamızın yığınlarca kavranıp uygulanabilmesi, partimizin daha da güçlenmesi ve sayılan eksikliklerin hızla giderilmesi için, Plenumumuz fabrika hücrelerinden MK'sine kadar tüm partinin ileri atılmasını gerçekleştirecek bir Ulusal Konferans toplanması konusunu ele almalı ve bu konuda karar almalıdır.

Ulusal Konferansa hazırlık süreci ve 65. Yıl Kampanyamızın tepe noktası olarak Ulusal Konferans, TKP'nin en güç ve çetin koşullar altında da olsa, ülkemizin ve halkımızın kaderinin değişmesine önemli katkıda bulunabilecek bir güç olduğunu ortaya koymalıdır.

5. Kongreden bu yana geçen kısa sürede aldığımız yola baktığımızda bunun gerçekçi bir hedef olduğunu görüyoruz. Bu hedefe ulaşacağız. Ülkemizin, halkımızın bu durumdan kurtulması için herşeyi yapacağız.

MK 5. PLENUMUNUN HALKIMIZA ÇAĞRISI ABD VE DİKTATÖRLÜK DURDURULMALIDIR!

Yurttaşlar,

Evren-Özal diktatörlüğü zayıfladıkça, ipleri elden kaçırdıkça ayakta durabilmek, ömrünü uzatabilmek için ABD emperyalizminin her istediğine evet diyor. İflasın eşliğindeki sonradan görme milyonerler gibi, ülkemizin geride kalmış neyi varsa hepsini ABD'ye ipotek ediyorlar. Şimdi ABD ile görüşmeleri süren "Savunma İşbirliği Anlaşması" uzatılırsa, ülkemizin bütün geleceği Reagan yönetiminin insafına terkedilmiş olacaktır.

ABD ne istiyor, neyin peşinde koşuyor? Onun gözü ülkemizin de içinde yer aldığı Ortadoğu'dadır. Reagan yönetimi Ortadoğu'da askersel ve politik gücünü artırmaya çalışıyor. Amacı bu yolla bölgedeki zengin petrol kaynaklarını kontrolü altında tutmak ve Sovyetler Birliği'ne karşı saldırıda kullanacağı yeni yeni üsler elde etmektir. Bu amaçlarına ulaşabilmek için bölgemizde gerginliği sürekli artırıyor ve savaş kışkırtıcılığı yapıyor.

ABD'nin gözünde Türkiye'nin yeri nedir? Halkımız bu sorunun yanıtını çok iyi bilmelidir. Reagan yönetimi Türkiye'ye geçmişte Şah dönemindeki İran'a verdiği rolden çok daha ağır ve tehlikeli bir rol vermek istiyor. İstiyor ki, ülkemiz kendisinin bölgedeki koruyucu jandarması, ileri karakolu olsun. Bununla da yetinmiyor. daha da ileri gidiyor. Bugün ABD'nin gözünde Türkiye, "sınırlı" ya da genel bir nükleer savaşta ilk vuruşu yapmada kullanacağı bir alandır. Yani nükleer savaş ülkemizde Sovyetler Birliği'ne en yakın bir noktada başlayacaktır. Bu durumda nükleer cehen-

nemde ilk yokolacak ülke Türkiye olacaktır. NATO içinde başı çeken öteki devletler de, ilk vuruşu kendi ülkelerinin dışında tutmak amacıyla Türkiye'nin yokolmasında ABD ile anlaşmışlardır.

Bu gerçeği Amerikan basını bile artık açık açık yazıyor. Dahası Özal hükümeti ister istemez bunu itiraf etmek zorunda kaldı. Hükümet ABD'den üç-beş kuruş daha koparabilmek için, topraklarımızdaki Amerikan ve NATO üslerinin ve bu üslerdeki nükleer silahların Türkiye'yi risk altına soktuğunu ve bu nedenle, bu risk oranında ABD'nin Türkiye'ye daha çok para ve daha çok silah vermesi gerektiğini söylüyor.

Bu sözler ülkemizin nasıl bir ateş çemberi içine itilmek istendiğinin açık itirafıdır. Aynı zamanda Evren-Özal rejiminin vatana ihanetinin en açık ilanıdır. Her yurtsever, halkımızın yaşama hakkını üç kuruşa satılığa çıkaran bu rejimden, bu hükümetten bu sözlerin hesabını sormalıdır. Halkımızın yaşamı para ile tartılamaz.

Evren-Özal diktatörlüğü ne istiyor, neye çalışıyor? Onun amacı en azından 1988'e kadar ayakta kalabilmektir. Oysa halkımızın hoşnutsuzluğu artıyor. Halk biran önce demokrasiye kavuşmak istiyor. Demokratik muhalefet genişliyor, hareketleniyor. Ekonomik durum hızla kötüleşiyor. Bu koşullarda diktatörlüğün önünde amacına ulaşmak için bir tek yol vardır: İçerdeki baş destekçisi olan bir avuç parababası tekelin, vurguncu ve talancının daha çok kâr etmesini garanti altına almak! Bunun için ekonominin çarklarını işletebilecek kadar dış borç bulmak zorundadır. Bunun da yolu ABD'nin her istediğine evet demektir. Yüksek faizlerle aldıkları yeni borçlar halkımızın sırtındaki dış borç yükünü ödenemez hale getirir de, bu onlar için hiç önemli değildir. Çünkü onlar halk düşmanlarıdır.

Halkımız ne istiyor? İşsizlik, işten çıkarmalar çığ gibi büyüyor, hayat pahalılığı durmaksızın artıyor, köylü yıkılıyor, bulaşıcı hastalıklar yayılıyor, açlık baş gösteriyor. Bütün bunlar halkımızın kanını kurutuyor. *Bu durumda bize hangisi gerekli: Ekmek mi, silah mı?*

Reagan'a, Evren'e, Özal'a bakarsanız silah ve daha fazla silah gerekli. Bunun için topraklarımıza yeni yeni Amerikan ve NATO silahları yerleştirmek istiyorlar. Bunun için tarımda gerekli araçları üretecek, motor üretecek, makine üretecek, işyeri açacak fabrikalar değil, silah fabrikaları kurulmaya çalışılıyor. Kan emici yabancı silah tekelleri silah montajı yapacak işletmeler kurmak için Türkiye'ye gelmeye hazırlanıyorlar. Tatlı kâr kokusu alan Koç Holding ve Profilo Holding ile birkaç başka holding bu ölüm fabrikatörleriyle işbirliğine soyunuyorlar. Birçok general ve yüksek bürokrat gözleri yeni rüşvet ve komisyonlarda ellerini oğuşturuyor. Öteyandan halkın parasıyla yapılmış devlet fabrika ve işletmelerini, KİT'leri yabancı tekelere devretme hazırlıkları tamamlanıyor. Tekellerin elindeki gazeteler basın namusunu ayaklar altına alarak binbir yalanla bu ihanet adımlarını aklamaya, halkımızı şaşırtmaya çalışıyorlar. Kurulması planlanan silah sanayii ne ulusaldır ne de ordunun modernleştirilmesi gibi bir amaç taşıyor.

Tüm bunlar yetmezmiş gibi parababalarının ödedikleri vergiler daha da azaltılırken zam üstüne zam, vergi üstüne vergi yiyen halkımıza şimdi silah sanayi için yeni vergiler bindiriliyor.

Yurttaşlar,

Görölmelidir ki, artık geriye çekilecek yer kalmamıştır. Gerimiz uçurumdur. Ya ABD'nin ekonomik, politik, askersel her alanda ülkemizin işlerine karışması önlenemez, ülkemizdeki çok yönlü varlığını arttırmasının, daha da ilerlemesinin önüne geçilecek, ABD ve diktatörlük durdurulacak ya da ülke bir uçuruma yuvarlanacaktır.

Orta yol kalmamıştır.

İlk yapılacak iş "Savunma İşbirliği Anlaşması"nın uzatılmasını önlemektir. Bu bir avuç işbirlikçinin dışında kalan bütün ulusal, yurtsever güçlerin görevidir. Anlaşmanın otomatik olarak bir yıl daha uzadığı iddialarının tersine, süren görüşmelerin sonunda anlaşmanın feshedilmesi olanaklıdır. Biz TKP olarak inanıyoruz ki, *bu anlaşmanın uzatılmasına imza atanlar mutlaka vatana ihanet suçuyla yargılanacaklardır.*

Bugün daha ileri politikalar bir yana Atatürk dönemi dış po-

litikasıdan da eser kalmamıştır. Türkiye'nin bugün ulusal çıkarlara dayalı bir ulusal güvenlik politikası, bir ulusal egemenliği koruma politikası yoktur. İşbaşındaki rejim ulusun güvenliğini korumanın yerine, ABD emperyalizminin çıkarlarına, onun dünya jandarması olma, dünya egemenliği kurma isteklerine hizmet politikasını geçirmiştir. *Türkiye iç ve dış politikası ile, ordusu ile ABD'nin uydusu durumuna gelmiştir.*

ABD, istediği hükümeti devirebilmektedir. İsteddiği zaman hükümetlerin, Türk subaylarının bilgisi dışında topraklarımızı başka ülkelere saldırı amacıyla kullanabilmektedir. 1980'de İran'a, 1983'de Lübnan'a saldırı için İncirlik üssü kullanıldı. U-2 uçağı örneği hâlâ canlıdır.

Türkiye'nin dış politikası köklü biçimde değişmelidir. Barışçı ve iyi komşuluk ilişkilerine dayalı, istikrarlı ve onurlu bir politika halkımız, geleceğini bu topraklara bağlamış her yurttaşın istemidir. Bu istemi gerçekleştirmek için her çaba gösterilmelidir.

Türkiye bugünkü bağımlı, tek yönlü, uydu politikayı terkedip dünya devletleri arasında eşit haklı, onurlu bir yer almadıkça, dünya ekonomik ilişkilerinde de eşit haklı bir yer elde edemez. Ülke ekonomik bağımsızlığına kavuşamaz, yabancı tekellerin sömürsünden, IMF dayatmalarından kurtulamaz.

Kendi ülkesinin çıkarlarını gözetmeyen, halkını ağır sömürü ve baskı altında faşist rejimin sürdüğü bir ülke dünya devletleri arasında hiçbir zaman saygınlık kazanamaz, dostluk göremez. Barışçıların, sendikacıların, aydınların, yurtseverlerin, komünistlerin yargılandığı bir ülkenin dünyada hiçbir zaman onurlu bir yeri olamaz.

Yurttaşlar,

Diktatörlük koşullarında ABD emperyalizmini durdurmak kolay değildir. *Bütün ulusal ve demokratik güçler birleşmeden, halkımız ABD'ye ve diktatörlüğe karşı seferber olmadan hiçbir kalıcı sonuç alamaz.*

Demokratik muhalefet içindeki tereddütler, sallantılar yalnızca diktatörlüğün işine yarıyor. Yasal muhalefet partileri Özal hükümeti-

nin daha fazla yıpranmasını beklemekte kendi açılarından belki haklı olabilirler. Ancak asıl yıpranan halk oluyor ve geçen zaman diktatörlüğün ve ABD'nin işine yarıyor.

Ülkemizin kaybedeceği zaman yoktur. Bu hükümeti biran önce devirmek, diktatörlüğe son vermek ve demokrasiyi kurmak istemi ortak bir istem olarak kararlılıkla yükseltilmelidir. Halkımız bu istemi kararlılıkla yükselten güçlere destek verecektir.

Sovyetler Birliği'nin, öteki sosyalist ülkelerin, dünya çapındaki barış hareketinin aralıksız çabaları sonunda, Cenevre'de yapılan Sovyet-Amerikan zirvesi ile uluslararası durumda iyiye doğru bir dönüş gerçekleştirmenin olanakları arttı. Eğer ülkemizdeki muhalefet barış ve demokrasiden yana kararlı ve ortak bir tutum alırsa, bu olanaklardan halkımız da yararlanabilir.

Demokrasi güçlerini bölmek, sol güçler ile öteki muhalefet güçlerini birbirine düşürmek, demokratik muhalefetin sıralarında tereddütler yaratmak amacıyla diktatörlük "Tehlike Sovyetler'den geliyor" masalına, "komünizm, bölücülük ve irtica tehlikesi" masallarına sarılıyor. Muhalefet güçleri bu yalanlara prim vermemelidir. Bu masallar artık bitmelidir. Biz kimseden kendi görüşlerinden vazgeçmesini istemiyoruz. Yalana, demagojiye değil, gerçeklere dayalı politikaların gerekli olduğunu savunuyoruz. *Ancak gerçeklere dayanan politikalar diktatörlüğe son verilmesini ve demokrasinin kurulmasını sağlayabilir.* Gelecek demokrasi de ancak farklı politik görüşlerin gerçekçilik ve halkımızın ve ülkemizin çıkarları temelinde ortaya konulmasına dayanırsa, kendinden bekleneni yerine getirebilir.

Komünistler, sosyalistler, ilericiler, yurtseverler, Kürt demokratları yargılanır, hapishanelerde çürütölmek istenirken, ülkeye demokrasi, huzur ve esenlik gelemmez. Ulusal güvenlik korunamaz. Çünkü bu güçlerin katkısı olmadan ABD hegemonyası ve diktatörlük saf dışı edilemez. Bu nedenle, *demokrasi isteyen bütün güçler tüm politik tutukluların serbest bırakılmasına dayalı genel, sınırsız ve koşulsuz politik af konusunda kararlı tutum almalıdır.* Bu, diktatörlüğün demokratik muhalefeti bölme manevralarını da boşa çıkartacaktır.

İşçiler, köylüler, Türk ve Kürt tüm emekçiler,
Yurtsever aydınlar, gençler, kadınlar, işsiz yurttaşlar,
İlerici, yurtsever subay, assubay ve erler,
İlerici politik tutuklular, politik göçmen yurttaşlar,
Yurtdışında çalışmak zorunda bırakılmış kardeşlerimiz,
Barışı, ülkemizin bağımsızlığını, demokrasiyi isteyen herkes!
Tehlike hiç bu kadar yakın olmadı. Ülkemizin, halkımızın geleceği her bakımdan ağır bir tehdit altındadır. *Gecikiyoruz. Daha fazla gecikilmemelidir.*

Ölüm fermanımız demek olan Savunma İşbirliği Anlaşması'nın uzatılması önlenmelidir. ABD'nin işçilerimize karışmasına son verilmelidir. Ülkemizin efendisi ABD değil, halkımız olmalıdır. *Kendi geleceğimizi kendimiz belirlemeliyiz.*

Halkımız için silâh değil, iş-ekmek-özgürlük gereklidir. İşsizliğe, işten çıkarılmalara, hayat pahalılığına karşı ve genel politik af için tüm güçler seferber olmalıdır.

Fabrikalar, sendikalar, okullar, işyerleri, mahalleler, kahveler, camiler, kışlalar bu seferberliğin ocakları olmalıdır. Namuslu aydın ve gazeteciler halka gerçekleri duyurmak için çabalarını daha da artırmalıdır. Tek tek herkesin yapacağı çok iş vardır.

ABD ve diktatörük durdurulmalıdır. Halk düşmanları yenilgiye uğratılmalıdır.

Komünistler bu uğurda her fedakârlığı göze alacaklardır.

Türkiye Komünist Partisi
Merkez Komitesi

TÜSTAV